

Mehmet Şerif Ekici

- şiirler -

Yayın Tarihi:

02.06.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adınla

Rahman ve rahim olan umudun adıyla,
Dünyasını dar ettiğimiz şeytandan;
Sevgilim; sana sığınırım...

Sana sığındım maun'un inkarcılarından,
Sana sığındım, ritüelleri inancına sermaye yapanlardan...

Rahman ve rahim olan umudun adıyla;
Hallac'ın adıyla, Bektaş'ın adıyla,
Dünyada şeytanı helak eden,
Kuantum'un adıyla,
Ve seni kıldığı rekatiyle veyle götüren,
Şahsın şaşkınlığından kurtardım...

Sevdim...

Mehmet Şerif Ekici

Akşama Doğru

Güneşime 'ikindi', dedin ya
Biliyorum hüzmeler değişiyor saçlarına,

Saçlarını ikindi güneşlerine ayarla...
Gelme istiyorum artık inan
Saçlarının karasına

Gül rengi ve kadının çıplak yeri
Mesela saçları
Hızması
Göğsü
Ve şiiri...

Bilirsin
İkinci sonraları güneşin rengi farklı
Her ikinci sevdan akar, özlüyorum seni
Dün gitmişsin gibi

Aksın kırk kez göğüslerinden ikinci yağmurları,
Kırk gün ıslansın sesin,
Kırk yağmurun sonrası
Yeşillensin akasyalar, iğdeler
Hatta floryalar ötsün diye yüreğim koruluk,
Bildin mi?

İkinci sonralarında İstanbul'da martı
Diyarbakır'da bülbül ötmeli

Sorma bana, gerek yok ki,
Akşam güneşiyle sen
Birlikte güzelsiniz...
İkinciye yakıştırdın ya beni
Ne olur akşama doğru sev beni....

Mehmet Şerif Ekici

Algılar Cehennemi

Gaipten kulağıma bağırtılar geliyor artık: Sonsuz çığlıklar, kabusvari saikalar, çılgın figanlar, imdatlar, havarlar, iniltiiler, feryatlar, figanlar... sesler, sesler....

Gitmeler, surat ekşitmeler, zarar vermeye hazırmışcasına bakan gözler, ihanetler, arkasına bakmazlıklar ...

Dilde yalanlar, anı kurtarmaya dönük güzellemeler, orgazm yalanları, boyunlara değmeler, kulağa libidosal vecizeler...

Tende tiksintiler, tükürük ıslaklıkları, vakitsiz arzular, spermler, sular, gözyaşları, sevişgen aldatmalar, hain diklikler, yarın hesabı sorulacak gevşemeler...

Gözlerde manzaralar; Mardin parodisi, uzungöl kuş bakışı, İstanbul panoraması, tiyatrolar, paneller, şiir dinletileri, bienal sokakları, imza günleri, sergi açılışları, festival yemekleri, kokteyl kadehleri, Homeros rapsodisi...

Kokan yalanlar, pahalı parfümler, serde iyi durmayan yabancı içki kafaları, bastırın deodorantlar...

Geçiverin, gülüverin...

Ve der sonra benlik: Ey arzuyu sevgiye ulayarak uluyup duran! Ulumaktan başka bir halt ettiğin yok saldırgan bir kurt gibi... Öldürdüğünüz benim ben... soylu benliğinizim, onurunuzum ben...

Mehmet şerif Ekici

Altı Çizili

Şimdi dinle ve kulaklarında kalan son sesimin altına bir çizgi çek.... Kırmızıya boya hallerimi.. Seni altı kırmızıyla çizili bir cümleden koparıp nasihat veresim var...

Bir Cebrail gibi vahyin doruklarında konuşan, yazan sendin.... Kulaklarıma vahyi fısıldayan seni bildim... Ellerin bir çağdaş vakanın koynundayken gözlerini bildim, asra avukatlanmış gözlerini...

Gözlerini; Saria'dan İbrahim'e kevseri haber veriyor diye sevdim, sözlerin sevdaya dairdi viran Girit'in kulelerinde...

Ne yapsaydım yani, göğüslerin gürül gürül bir yaşama akıyorken Roma'nın tarihinden söz etmem aşkın neresini çözecekti? Parmaklarımı kavriyorken matmazelin elleri ve dikilirken zaferin kuleleri, yaşayan gözlerini hangi gerçeğe kurban edecektim? ...

Sen sorabiliyorken biat felsefesinin ne olduğunu ben Musul'un neresine dalacaktım ve kavimler güçsüzken gözünde ben başka hangi göze bakacaktım...

Sus beni, sustur beni, istersen susmuşluğuna kurban et beni...Helalleşmek yaşadıklarımızı paklamaz gel kurbanlaşalım ... İsmail'in yüreğini gözlerime sürme çek... O titrek gencin saflığını bedenime kanla çek...

Gel nemli bir kayanın gölgesinde helalleşelim... Olur da gözlerimin tâ içine bakarsan şayet, gözlerime düşmüş gölgeleri kayanındaki san diye... Gözlerim İsmaili, gözlerim Davudi, gözlerim sanki seninki...

Yorgun Medusa'nın elleri olmana gerek yok, sultansan boş vereceksin Homeros'un rapsodilerini, Yunus'un dörtlüklerini... Sultansan öldür beni, bu bile pâklar seni...

Denizlere neden yazılmasın ismin, neden kahrolsun maviler... Şimdi gel, hatta şimdi, evet evet şimdi... Gelirken sustur beni ki zaten susarım seni... Koyuver sesimi dalgalardan içeri...

Yeter ki aşkı vâaz edeyim minberden kulağına, yeter ki duymuş ol sesimi, anlasana...

Mehmet Şerif Ekici

Asya Gibi

Martının göğsüne sığar mıydı Kadıköy,
Kar yemiş denizin hırçınıyken sen?
Bir vapura atlıyor kofanalar,
Lal bir adalettir oltalar..

Şimdi konuşurmanız lazım beni
Çünkü susmuşluğumla büyüdü yüreğimde bir yumru
Çünkü ellerimde yitiyor şimdi
Gözlerine bakamadığım bir kumru.

Ey Marmara `ya yavan düşmüş gurbet manolyası!
Turnalarla yarıştırmak seni martının adaleti,
Sen gün doğumusun, karanlıkla ne işin var?
Sen Diclesin, Marmara'ya dökülemezsin ki ...

Ve sana söylüyorum ey gözleri asi deli!
Sana söylüyorum ey dudakları şarap tası!

Üstümüze döksün İstanbul tâ üstümüze,
Günahlardan arındıran o zemzem dolu tası ...

Mehmet Şerif Ekici

Aşüfte

Aşüfte yüreğim gözlerin nerde?
Hani tırısa kalkmış gururun, ellerin yok...
Bitmiş ki yüreğim şimdi ellerinde
Yalağıma dilmaç olan bedenin nerde?

Mehmet Şerif Ekici

Ay Gazeli

Sensin çölüm, sensin vaham; şu sineme Leyla gerek
Sensin derya, sensin sema; şu ömrüme vuslat gerek

Sevdagülüm; nedir derdin, ki lebine yağmurum ben
Lale sensin, leylak sensin; şu içime bahar gerek

Gam değilsin efkar sende, göz değilsin katre sende
Sanma var yürekte ukde, aşiyana suna gerek

Gelmediyse o nevbahar, etraf yeşilse ne yazar
Gelse de semtime maral, sevmem için ismin gerek

Humarım, cam-ı cemdeyim, serkeşlikti arda kalan
Dil-i şah-i nebat sende, bilmek için irfan gerek

Gönlüm şimdi pazarlarda, satılıktır tüm ömrümüz
Almak için çok da değil, sade birkaç kelim gerek

Kulun elde pürperişan; sevdadandır zer sureti
Od-i dil-i kebuterem, halvetime sinen gerek

Asudeyim inzivamda, dalgalanmasın asuman
Şehrindeki sokaklara benim gibi berduş gerek

Mehmet Şerif Ekici

Ay Yandı

Hasretinle haşrettiğin, sorgusuna kapandı,
Yollarınla yol kestiğin, patıkanda ozandı.

Derelere inmiştik, yarım ondan bahardı,.....
Göklerde yüzündü atlas, ovam ondan sarardı...

" Elma " dediysen günahaydı davetim,
Geldin Leylam, gelişine ay yandı...
Ömrümdü o kırptığın -saksılarda-
Belki de öleceğim, mevsim ondan karardı...

Mehmet Şerif Ekici

Bazen

Gidişler Burdur ayazı
Bazen hicran subh namazı...
Ezanlar kıbledir bazen
Bazen kible Nemrut kızı...

Bazen Ebubekir'dir İstanbul
Bazen Pera'ya Ömer gerek,
Vahdet sende: yüce Osman!
Bazen harbe Ali gerek...

Bazen suçludur gidenler,
Sevda bilmez maşuk bazen,
Bazen ayettir ki bende,
Yazsın diye Elmalı gerek

Bazen suspustur inançlar,
Bazen imançün kerametler...
Sevda o'nda sanırsın; ki
İhaneti üstünde yelek..

Mehmet Şerif Ekici

Bellek

seherleşen yüzü olandın bildin mi?
bildin mi ah canım afor/
izma
güher, yatak ve beyaz nedir?
bildin mi ergen yüzüm?
ereğe cevher sunan cevahirim,
bildin mi?

Mehmet Şerif Ekici

Ben û Sen

Kebuter-i lerzanem kanatlarım zemheri
Zevk-û sefa bilmedim kal û belâdan beri

Sen dünya neşidesi gam bilmez o gözlerin
Bense sonsuz çöllerde serseri mi serseri

İptidai bir hazan yayıldı şu ömrüme
Sapladı sinem üzre elleriyle hançeri

Sen şüphesiz müreffeh mesud-û bahtiyarsın
Bende kapılar örtük giremem hiç içeri

Iraktı yaklaştı hem benim acı menzirim
Nasılsa görmez beni ufka bakar gözleri

Şubat 2013-İstanbul

Mehmet Şerif Ekici

Beytên Xelet

Afîtaba rû binevşî dil bi nizm û hêdî bêt
Xezana ew dilê laqîd ji esmana wê zû bêt
Payiz zere wekî belgîn, husna te subh û selat
Tilîya tebû selawat, qesem bi navê te bêt
Şeraba dil dida min, serî ji dil cuda kir
Lewra qedexa eşqê, min dida dest, wê dirêt
Ezim facir eman li te, ecr û enfaz bi tera
Ehsena wê sûret perî, Qeys'a ji texta digirt
Ne bawerbe ku emelê fasid wê bigîje semawat
Kelamê xaliqê baqî, ta ku mehşer peyda bêt
Di dil teda kenz-ê mahfî, çaryek bide ev feqîr
Ne laqitim, bi rûmetim, tu serê xwe bilind bêt
Ne bi lîan bi nerm û xîtap, em herin şer'a Yezdan
Musteftîme çibkim îro, fetwa bo min nema bêt
Bi kesê şaqî nay îtîbar, eman ji te ya Hebîb
Hesabê ew qal û qîla, berî heşrê bila bêt

Mehmet Şerif Ekici

Bilemem

Yanmak nedir kim bilir?
Kim bilir bir aşkın ateşle sınavını?
Gök umut, yer kan tarlası,
Nereye yükselmek ister insan evladı?
Değer mi yürekten kan akarken kara?
Bilemem bilemedim,
Bilen varsa söylesin,
Çiçeğim sustu gayrı...

Mehmet Şerif Ekici

Bitmesin

Solgun kapı
Kapıdan geriye suskunluk
Hazından geriye esaret kalan ey aşk!
Bekliyor ve inanmıyor artık isminin sözlüğüne.
Sevdaya dair ne varsa ünlüdür hokka dökmesiyle,
Maşukun yüreği bu kadar huni olmasa...
Belki hep bunun için,
Hayır kesinlikle bunun için,
Susadıkça susuyorum şiirin isyanına.

Utanacak nesi var '' gitmeliyim'' demenin
Bir kök kaktüsün arkasına sığınabildikten sonra.
Geriye bir şey kalır mı ki artık,
Bulutlar eyyamı kana buladıktan sonra.

Bitiyor elbet, bitmesi lazım, bitmesin,
Bitiyor...

Biten bir gül gazelidir, yüreğimden çekilmiş,
Kanlı bir gül sapıdır belki... olsun kime ne?
Bir insandır, bir dünyadır -olsun- aman sen de...!
Sen nutkunu gür tut düzenin değerleriyle,
Ben bitmesin diyorum yine de
Bitiyor...

İsli bir ay doğuyor ve kirlice aydınlanıyor yol,
Ben gölgeden yürüyorum, ise batıyor üstüm başım,
Mağarasına yürüyüp Hira'yı bulmaktı oysa amacım,
İs katmerli, ay sönüyor halbuki

Bitiyor elbet bitmesi gerek, bitmesin

Bitmesin... Bitmesin... Bitmesin...

Biterse çocuk kalır mıyım bayram sabahlarında?
Biterse dizeler çıkar mı böyle lugatsız?
Biterse nasıl özlerim annemi?
Nasıl ıslanacak Nisan nasıl?
Bitiyor...
Sevgilim güle esrar aşıyor çünkü
Ben de kaktüse gül.... -ne komik-
Bitsin madem, bitecek elbet, bit(me!) sin...

Mehmet Şerif Ekici

Çağrı

Sırtımı sıvazlayıp duran ya Őehr-i İstanbul!
Artık erguvan renginle kur yaptığın yeter,
Çağıran beni Diyarbekir ki
Hasreti seninkinden bin beter...

Mehmet Şerif Ekici

Çocuklar Huzurunda

Yeni iklimlerle giriyoruz yaza
söylenmesi gereken yeni şeyler var yazda
yürünmesi gereken bir gece
gecenin dostlarca yorumlanmasına benzer bir avuntu

aşkın yıllanabilme özelliğine dair bir avuntum var benim
o avuntuyla kurduğum yürek coğrafyasını
elit bir kentin dilencisi gibi davranmakla
suçsuzluğumu ispatladım
görmez âmâ yargıçlara
yine de bir tiyatro sahnesini çağrıştıran sosyal evrenimle
mutlu bir yaşam vâad edebilirdim geriye kalanlara
oysa gittiği ölüm kavşağıydı bana
vardığın yer eski bir duyarlıklar şehriydi mesela
bundandı yeni iklimlerle girmem yaza
anlasana!

susulur
susmak kolay
sevdadandır konuşmamak aşıkla
susuyorum ve biliyorum konuşmak
-aşksızlık pahasına-
sevgiyi suç gibi isnad etmektir doğaya

Çocuklar: sevgiyi erteleyebilen toprağa
dayanamıyor mu hicran sıcağına

sakinleri tarafından sevilen bir dünya
küreliği bilindiği kadar küre
yeşili bilindiği kadar
bütün renkleri her türlü vuslata hazır
oluşuyla
sevgi dünyadır sevgilim
bu dünyadan çeken beni
o büyülü atışma
dünyaya ve çocuklara yenik eden bir anda
devamından yoksun bırakılan bendim
ayakları tutmazken yeri
her geçişi merasim olan bendim
ve bütün bilgilerden arta kalan diz çürümelerini
ben satın aldım
onlar koştukça erdem bahçelerinde
çolak olmaya elbet
devam edeceğim
ben görenim sadece
güzellikten oluşuk bir bostan
bir çiçek tarlası önemseyebileceğim ancak
sarmaşıklı duvarın gölgesinde olmalı
gittiğim oturmalar
beni sevgisiyle sarmalı ki o çiçekten duvar
sevdaya dair bir iz bulunsun içinde

sana dair bir giz bulunsun içinde
yoksa aşkımızın teorisini yapan tarih
yanılacaktır mekan önünde
ve gittiği her yerde yalancı
geçtiği her nüshada utangaç
çekingen bir çil kalacak yüzünde

uzun serüvenlerin taşkınlığıyla konuşuyorum
sevda direncinde değil bu taşkınlık
etim kopuldu çünkü
çekildi duygularım
çarmıha giren
yağlanan
övülene nisbet
evren içinde bir aşktan ibarettir bedenim
çarmıhla beliren miladı kabul etmedim
yeter! ... yönelin bana artık,aldattım sizi
bengisu klavuzu değilim ben
ölüm ateşinden bir başka sevda
nefeslerden ölüm beğeniyorum asiya,dan sonra

Çocuklar: ateşinden mi dışladın tarihi
kül olsana madem mansur gibi

küçüktür
küçüklük gibi dünya
sürüdüdü kendi izini
bir denizde aşık olan
haritasız sevdi iz sürmeleri
yeni yetme develerinin körpe hörgüçlerine yükledi sevdayı
böyle buyurmuştu ortadoğu yüreği

sığ toplumların
sığ bilginlerin bu birikinti gibi deryalarında
soyut içdelerdi her mevsim burnumuzda kokan
taptığım ey bitki
taptığım ey doğa
soyumu öğrenmek için şecere istemedim
ki ömrümden asalet koparan
şecerem neyse ne
sevgilidir gidişi kıyamet olan bütün kitaplarda
bütün tapınaklarda ona tapınılan
oysa bu kentin mabedi bir izbe ki
bilmeni isterdim senin ey makeda
mesafenin içler acısı sancısını
yürek parçalayan sevdasını gidenin
güç yoktur
kıyam yoktur
zahir: bir tuhaf eylemdir aşkta
batıl: odur aşikar olan şol meyanda

Çocuklar: saklı olandan mı beslanıyor gerçek

gerçek,bir hücreler yıpranması olmasa gerek

aşınmış yüreklerle girdiğimiz mahkeme salonlarından
sonsuz ve sonuçsuz gözyaşlarıyla avukatlandık
geçtiğimiz bunca süreç
bunca sevda ikliminde
büyümesi için suya ihtiyaç duymayan karanfillerden uzak
semböle düşman gerçekçiliğimizle geçtik
son gençliğe doğru uzanan kaldırımlara
o kaldırımlar sonsuza gider ve
o kaldırımlarda işmin üstüne ahd ettik
sana ancak bildiğimizi bildirmeye

yılların derin karanlığındaki soğuğu
bilmen gerek örneğin
tüm buketlerin karışık renklerinde
sana dair bir ton vardır hâlâ bilmen gerek
bilmen gereken daha başka şeyler de var
örneğin varoluşun porphyre üzre şüphesini
gözlerinin
sonbahar ile tarih arasındaki ilişkisini
dev rasathanelerin ayaklarımıza bakan kulelerini
anlayabilmen için
mercek fiziğini hiç olmazsa
bilmen gerek

gönülden gerçeğe açılan kanlı pencere vardır
o pencereden bakabilmen için gereken tevellüte
varmadan....gözlerimiz yorulmuştu bakmaktan
olanlar olmuştu artık ne çare
ölüm bekleyişini erdem sayan sebat
başımızda
kalmıştı

cismin kitaba dönük pratiğinde
hasta birşeyler var,hayır, desek de
hayatı şimdiye indirgeyen zorunluluklardan sıkıntılı
gelecek,fantazisini beride süsleyen
son gençliğini yaşayan ergenler misali dünya
önümde yeşeren çiçekleri koparmamak için
bir tanzimat daha gerekiyor yaşamıma
o da olmazsa bahanem kalmayacak artık
sevdiğimin aşktan öte dudaklarını
vermemem için cellada

Çocuklar: iki kavle kadar arınıp gidecek sonsuza doğru
üç kavle kalmaz arayan bulamayacak onu

fani benim bâki odur bilirim ben ey çocuk!
sevda külü bu beden
bilgiyi seven o ruhu örten

bilirim ben ey çocuk!
kabulümdür kâl-û belâdan beri
o büyüktür ki kasırlar köşkler içinde
camlar dizili önünde bengisu bahçesinde
o pınardan bir tas su içirir
her kim onu severse
bengisu köpeği ki bir tas su peşinde
o zâtımdır işte bekleyen
kasr kapısının önünde

bekleye
bekleye
bir medeniyet oluştu ki göğsümde
uyumayı öğrendim kapıların önünde
ama üst üste dizilmiş duvarlar
konulmuş ayrılık mabetleri
çağdaş cellatlıklar
korkak kahramanlar
gelip girerler medeniyetime

ben susuzluğa dayansam bile
susuzluğumun masal gizemi sebeplerine
kendi ütopyalarını koyup
boşa çalarlar hep
öyle ki en acısı ey çocuk!
yıkılır medeniyet göğsümdeki
ve yıkılır bir ömrün kendi halindeki
çağını aşan
göğüsten içre uygarlığı

kendiliğinden sürüp giderken özdeğin yapı çağrışımları
düşüncelerde
suçsuz madde,yargısına götüren serüvenle
değil bir medeniyeti
koca bir birikimi katlediyoruz
ve bayır çiçeklerinin meltemi vuruyor
yüreğimizdeki geçmişi
dinginliğini almış,bitmiş
bir akşama doğru sürdüğümüz
bu bedbahtlık
sevgilinin sonunu getirmiyorsa
sevgiliden kasıt dünyadır ey çocuk!
çünkü gözleri güle bakarken ismi konuldu realitenin
matbaalar kuruldu,düzenler değişti
savaşlar kazanıldı
kitaplar yazıldı,mürekkepler döküldü
tarihlere not düşüldü
medeniyetler kuruldu
medeniyetler yıkıldı
ölüm güzeldi güle rağmen
sevgiliden kasıt dünyadır,dedim
o dünyayla karşılaşınca bu beden yüzü

kâinata konulmuş buse gibi olacaktı
gözleri güle bakarken

Çocuklar: gözlerini güle değdir
gözleri gül üstündedir

yeşiller umut taşırken doğaya
bekledik
onlardan
onlardan bir fısıltı
ve kötü başlangıçlar hislendik
ki yağmur beklenirdi sevdaya dairse
tılsımı olan her şey beklenirdi
yaşama dair yokoluşlardan
ama biz sevda bekledik
sevda,sevda
oysa sevda
eskilerin lüksü
yeninin boşunaliğı...

iç içe geçmiş duygularla örtülü
gökyüzü
ne küremize ne de bize nisbet
kendi yalnızlığını paylaşınca dek
sonsuzluğa tanım veren
ebediyyeti çağrıştıran o gök
karışık duygu buharlarıyla
başlarımızın üstünde
öylece gözükecek
içindekilerle bir garip yerde duran dünya
gökyüzüne sevdalar ve paylaşımlar uçurdukça
her gün
her gün
bir kıyamet gelecek

Çocuklar: kıyametini koparan usta
konuştun mu ki toprakla bu hususta?

bir küçük dünya gözükmeye başlıyor öteden
bir küçük dünya görünüp kayboluyor her gece
ölüm müdür o,sevgili mi,sevda mı?
tuhaf bilincimin kör kavşağı hey seni!
yanıp sönen umudum gibi
gözükmeye başlayan öteden:sen
pastanalar taşkını konuşmalardan arınıksın
bir rüyayla beliren ölüm dendiğinde
ötelere gelen çağrışımla
yorumlanır artık her şey
sinema salonlarındaki sahte aydınlık gibi
yorumlanıyor
sevdanın şahıslara delilik sunduğı gerçeğı.
doğruysa eğer o şahsın gökyüzüne uçuğı

iman edeceğim sana ey çılgınlık pınarı
iman edecek ve susacağım inzivamda
çünkü o dünya görünüp kayboluyor her gece
yorumunun yorgunuyum kitaplar boyunca defterler boyunca
gözüküp gidiyor,gözüküp susuyor benle beraber
ah! senden sonra beliren milat
ömrüme teknoloji ve gerçek sunan
sanarken beliren belirirken kandıran

seviyorum oysa o görüntüyü
göğsümde,safрамda hissediyorum onu
korku bitmiştir,korkmuyorum
deryalar üstüne uçmuşum gayrı
ama bir küçük dünya gözükmeye başlıyor öteden
o dünya görünüp kayboluyor her gece
ölüm müdür o, sevgili mi, sevda mı?
tuhaf bilincimin kör kavşağı hey seni!

ölümdür derim o,yanıp sönen ötemde
sonsuzca gün
sonsuzca gece

Çocuklar: yanıp söner hep gider
sevgili biter gül biter

Ahh! Çocuklar çocuklar söyler
Çocuklar! sizi kim bekler...?

(1994-1996 Burdur)

Mehmet Şerif Ekici

Dâhi

Anlamını yitirmiş acı misalidir
bu eski yansı
duyarsa aynalar görüntüsünün
geçmiş zamandaki izini
kırılır ki ayna
lanet ederek gider

durağan olanın beyninde somutu olmaz ki tûlsünün
-olursa eski zaman geleneği-
tüm yeniklerin savunduğu psikolojiyi aslında o var etmişti (sahiplendiği ve yaşadığı ve yaşamak zorunda kaldığı ruh hali.yaşamadığı anları bile savunma kaprisi.ki bilmez yaşadığı anı.uzuvlarının çelişmesi,hiçbir zaman uzandığı şeyi alamaması.belki biraz varoluş biraz yokoluş olayı.nerde varolup nerde yok olması gerektiğini bilmemesi,kendini yaşama yakıştıramaması.kendi bedeninde bir ermişlik budalası)

çekilmiş bir yaşantı: kendi geniş alanından

hiç bir gerçeğe bandıramadığı kederi
sıradan biri gibi yaşamak korkusu sardığında
artık sıradandı...

kimse çekemezdi gerçi
genetiğinin aykırılığını sevdaya karşı
asi birine yüklenen
bütün bir kabile geleneği
onu ancak anlaşılmaz ve kötümser gösterebilirdi

yaşadığı özgüle has baladın bu son çırpınması
biraz doğu bir adım kible boylamı-işte o zaman çıkacaktı ufkunun yanibaşındalığı ve gözlerini kısmaktan vazgeçtiği an daha iyi görecektir bir adım ötesini-

ufka soğukkanlı gözlerle bakmayı öğrenmedikçe
göremeyecektir ayaklarının dibinde biten goncayı
yüreğinin büyüklüğüne eğildikçe
sirtında beliriveren hörgüçü
taşımak zorunda kaldı

formülize ettiğinden dolayı küçük sandığı evreninde
deve oldu ama reddetti
türüne has ayrıcalığı
örneğin vakarı

belki de dâhi idi

adımlarından anlaşılabiliriyor
ne kadar ne olduğu
susmuş bir yalnızdır
görülebilir bedeninin ufuklarında
yaşasa da sussa da toplumsallığa dair bir şey var onda
baharı çoğul da yaşayabilir mesela

gözünde ancak çöle benzeyen

karanlık odasında gördüğü rüyalarında belirir ölüm
ölüm masalı evreni gibi kurgu
ufku gibi yanibaşında
gözlerini kısıp ufka bakarken
burnunun dibindeki goncayı
ezmiştir kendisi

atalarının dininin vâdettiği cenetti reddetti
o bununla övünse de
yanar durur onun teninde
Bumblowskinin olasılık cehennemi

belki de dâhi idi

hükmü geçmiş günahları yaşamışlığından muzdarip
bir müçtehit muğlaklığına tansık
kovulma hatırına yaşadığını bilen
bir homo sapiens cenini
biyolojisinden artan toplumsallığı
biraz geçkin bir antik yunan sevgisi
ya için yahut kalkıp gidin, misafirperverliği
öylecelik ilmüne mahir idi

belki de dâhi idi

(1994-1996 Burdur)

Mehmet Şerif Ekici

Dardağan

Uzun uzun açardı sakallarım,
Yükseklere bilendi ismini ezber ezber okuyan
Çitlembik dallarım

Uzun uzun beklemişti, gayrı bulanmış gözlerim
Meraklanma demiştim yüreğim
Geldi bak hepsi geldi
Artık bulanık gördüklerin

Uzun uzun sevdim seni
Hem o kadar uzun ki
Cevizler meyveye durdu
Ve uzayıp göklere erdi
Dardağan ağaçlarım...

Uzun sevdan, kısa kalman, mutlu yalan
Ellerim kınalı doğdum, ondan mı ömrüm yaman?

Okumuştum ben seni, ölerек sayfa sayfa
Okudum ben seni fakat

Mehmet Şerif Ekici

Dedişme

Dedim: Sevgi neye benzer?
Dedi: Git onu yüreğine sor.
Dedim: Yüreğim cahil cühela
Dedi: Var git onu da hayra yor

Dedim: Senden sonra hayat nedir?
Dedi: Benden önce neyse odur
Dedim: Senden önce hayat yoktu
Dedi: Biraz düşün ve orda dur

Dedim: Bana güzel bir şey söyle
Dedi: Yolun açık olsun senin
Dedim: Bir dokunsam son bir defa
Dedi: Haydi sana güle güle

Dedim: Biraz duram dizlerinde
Dedi: Var git işin yok mu senin?
Dedim: İşim yok ki ben ozanım
Dedi: Kendin çalıp kendin söyle

(05/05/2012 İstanbul)

Mehmet Şerif Ekici

Dediştik

İşte dedim: bu gönüle derya sığdı
Yanma dedi: sevdamıza tarih gerek
İsmin dedim: yağmur muydu bana yağdı?
Kim ki dedi: yok yağmurum aşkım selek
İçtim dedim: İçtiğim bedeninde bağdı
Doğam dedi: Böyle buyurmuştu felek
Oylum dedim: Rengin ki gönlüme ağdı
Garip dedi: Gelmedi mi sana melek?
Dağım dedi: Sevdan içime sığardı
Uzak dedi: Öyle geçilmez ki hendek
Nilim dedim: Tüm evren ömrümü saydı
Nasıl dedi: Gelsem mi acaba demek?
Evet dedim: derdin yüreğimi sağdı
Vasat dedi: Bu mudur verdiğin emek?
İste dedim: Sen istedin yürek çağdı
Neyim dedi: Ben çağlarsam çağlar felek.. Mehmet şerif EKİCİ

Mehmet şerif Ekici

Denge 1

Gözlerim: yüreğime bağlanan acı iletke
her gece sulbüne inkarı dayatan
bitmez tükenmez bir dağ silsilesi
sebeplendiği uzuvların çelişmesi
bedenin asiliği.asi
söyleme o halde söyleme nolur söyleme
sen söyledikçe ellerim felçli
gözlerim mazlum
surların dibinde kirli süleyman
yağmurlu çarşında çamurlu esvap
bir pasaklı yorgan gibi korkak
yorgun
çekingen

sen söyleme:
okudum zaten ömrünü söylencelerden:
daha yaşanmamış asırlardan geliyordun
o kadar parlak
o kadar nisan.
söyleyecek lafın yoktu dilinde o zamanlar
ve lugatın çok amaçlı bir peyk gibi
bütün bir asra dönük

topladığın bilgilerle verdiği yansı,
doğayı kendine çekmişliğin,
çiçekleri, oksijeni ve çimeni kendinde toplamışlığıyla söyledin:
bana gel
bu sözcükler bir lugata ait olmaktan çok
gül hışırtısı gibi bir sestir
gül hışırtısı beyaz bir kitap
ihtiyar bir kızdı
vakur ve ihtiyar bir kız
çünkü hangi sözlüğe girsem yabancı
hangi kelimeyi konuşsam evreninin ötesine düştü
yokluğun gözlerimle ıslandı o zaman
varlığının toprağa davet oluşundan anladım bunu

ben de her damlada bir tuhaf ısı
her yağmurda sana uzanan parmağı görüyordum
doğaya karşı kıskanç
kendini bedenime küs
yağmurun yağmasında bir hinlik vardı biliyordum: gri, puslu, sevgili

sen sevgilim: kusursuz döndüğüm yürünge
sözlerini kendi var eden efsun
söyleme!
her yağmurda ispatlanan hidrojen
gül, su
ve mül üstadı!
öğrendim sembollerini de söylencelerden:
yağmur yitiriyor diyormuşsunuz
oysa her yağmur kutsal mesihdir hâlâ bedenimde

söyleme!
öğrendim şimdini söylencelerden:
duygusallaşmışsın
yaşlanmışsın biraz daha
gerçeğe daha yakın bir tarafın
konuşurken
duyguların açelya direncinde
orgazm vecizleriyle örtük
sanki bir mahzen sohbetinde yüzün
ve gördükçe ızdırabını ağlıyorum sebepime
yanlış bir ömrü bütün gerekçeleriyle
söyleme o halde, söyleme nolur söyleme

sen söyledikçe başkaları söylüyor seni,bilmiyorsun
sen söyledikçe alnımda is
yüreğimde yalanla dolaşıyorum
elimde üç baş karanfil
cebimde yasak ecza LSD
sus ve koru beni sükûnetinle

söyleme:
öğrendim tanımlarını söylencelerden:
dünya: kendi içinde sayısız alışımlar diyarı
grinin bütün tonlarını barındıran vitrayla
şimdi beyaza daha yakın

ben yokum söylencelerin hiçbirinde
her gece doğaya ayın niyetine parlar aşkım gökyüzünde
senin ummadığın,bilmediğin mekanların
gizli kalmış mihraplarında
ismini iftira gibi taşıyan bilge aylaklarla
ah! o nemli mihraplarda.....

gözlerinin tarihini okuduğum kitaplardan
müstakil bakış açıları
ne kadar piç ki hep ayrılıkta kalıyor
gözlerinin tarihini okuduğum kitapların
içindeki belgeler
ne hazin ki hiç bilinmiyor
şimdi açıklanabilir mi izafiyetin evren soylu mantığı
veya felsefenin göğsümdeki uzayı?

cevabın yoktu ve gittin
gittiğin aydınlık güneşten değildi üstelik
her yandan yüreğimi tutuşturan bir çıranın
masum aydınlığıyla yetindin
iyi ettin...
yürümeye devam ettim ben de
gidiş dönüş hep aynı
karanlıktı ama ah! orda sözün yoktu
yüzün müydü o, her seferinde son kez gördüğüm....

Mehmet Şerif Ekici

Denge 2

söyleme dedim:
söylemedin sahiden
birleşen bir karakter
tekleşen okyanus oluverdim sevda suskunluğunda
anlaşılmayı umduğum çevreler
birleşirken yüreklerimize karşı
anladım ki artı ne biz
ne ağaçlar ne kuş
ne de ömrün kendisi sağaltabilir bu yarayı
tenlerimizin iki kişilik cazibesi
dürülmüş şarkılarımızı tozlatırken raflarda
bütün uyumlarımızı kaybettik ard arda
artık lethedenden su içen iki bahtsız kadar unutkan
biri kör diğeri sağır iki insan gibiyiz
ve sen dünyaya aşkım dedikten sonra
cenneti çöle dönmüş bir mümin gibi
ateşin vazgeçilmez ehliyiz

gittiğin yoldaki bütün yerleşimler
yüreğimde saklayıp beslediğim coğrafyadır
uğradığın şahıslar, köyler, kasabalar
canlanırken gözlerimde birden
benim müsveddelerimi, defterlerimi süsler

ömrüm gecikmiş bir zamandır artık yüreğim için
ağlatı değil de nedir yirmi iki yaşın yasını
ve anlarını gecikmiş saymak
üstelik gecikmişliğimle yarattığım suskun ihtilali
ulaklar duyurmak istemedi
ben de aşkıma referans olmasını istedim doğadan

dedi doğa: her gerçekçi şahsın peşinde
hep bir şair gezinir, gezinmeli
ispatlamalıyım çünkü
o öldürürücü kendiliğindeliği...

çok sade bir yaşamız şimdi
biz, ikimiz, hepimiz
ölümü bunca sakın beklemek
sadece kabile geleneği
trajik ortadoğu filmlerinin ıslak metrajlarında
ne acı ki artık
bize de bir yer var idi

susmuş, gitmiş, yitmiş birisin sen gülüm! gülüm!
bu çığlık beni film setinden çekip alabilirdi.
ama bunu çığırmaq için gereken zamanı
yıllardır her ikindi damınıza yağın
arabesk yağmurlar aldı

özlemin sirus rengiyle
özgeliğe mazhar olan hasret

kilimin desenindeki suskun tavırla dosttur
ve bekleyiş ile mesafeyi birleştiren
geleniğin yardımıyla yürüyor isyan.

bu dengeyle yaşıyorum unutma...

(1994-1996 Burdur)

Mehmet Şerif Ekici

Derdişirdik

Derdim ona: şebboylar aydınlık sever
Derdi bana: gülüşün aydınlık eder
Derdim onu güneşe çiçek çalmaktı
Derdi beni fezada zerre yapmaktı

Derdim ona: eflak bizden sevgi ister
Derdi bana: mutlak varlıktır ki bihter
Derdim ona fincanda gülab sunmaktı
Derdi beni dünyada meczup yapmaktı

Derdim ona: üveyiklerin av vakti,
Derdi bana: şeşhanede harbi kaldı,
Derdim ona maktulum demekti
Derdi beni sevdalara gark etmekti

Mehmet Şerif Ekici

Dilenen

Gece olunca beliren bulut!
Sen yarına rahmet oku diye,
Kapkaranlık ufkumda,
Kapkara bıraktım seni...

Belli belirsiz beliren yol!
Vardığın menzilin mahçubiyetinde misin?
Orası değildi varmak istediğin yer,
Fakat bilemezsin
Giz'in içinde suskun duranı...

Gece olunca beliren bulut!
Dilek bulutu ol benim için,
Senden yüreğime inecek
Yağmurlar diliyeyim,
Ve bedenimi büsbütün yıkayacak
Yarin sözlerini dileneyim...

Hadi, şimdi beynimde oynaşan sözleri gibi
Ve havada saklı duran görüntülerini
Tıpkı masumiyeti gibi
Binlerce türküye yağdırayım...

Hadi şimdi, medeniyetim olmuş gözlerini,
Gece yürüyüşlerinde yaz serinliğini,
Karanlıkta kalmış bir çocuk korkusu gibi,
Binlerce lafza şerh düşeyim...

Gece olunca beliren bulut!
Göğsüme sine sine sinen çisilti!
Sabahı uğuldatan meltem!
Yaprağın, suyun, donun, karın sesi!
Sizleri geç kalmış bir sevgilinin alısıyla,
Tüm evrene müjde diye iletayım...

Mehmet Şerif Ekici

Diyarbakır Mırıldanmaları -III-

-Üçüncü Mırıltı-

Doksan dört yılı cafeleri,fonda İlkay,
Şeşen'ler surlara yapışık,paslı bulut, kar, ayaz
Cafenin kaçak çayı,
Ilık, demli melodiler
Ve
Aşkımız, aşkınız, aşkları...

Beklenen randevu gelirdi ılık puslu bir pastanede
Anlara sığdıramazdık bişeyi sanki yaşanmamış gibi
Ve biraz sonra
Eve gitmek zorunda olan sevgilim..
Yalnızlığın çöktüğü an;
Derinden gelen, titrek, mahzun bir şarkı;
" Cano ez muhtac ê teme "

Yerel bir tv kanalında,
Sevgilimin sokağındaki bir işyeri reklamı
Ve ne güzel hatırlarım hâlâ
Tutmuştum ellerini o günlerin birinde
Bir ayın on dördünde
Ay'ın on dördü gibi yüzüyle...

Mehmet Şerif Ekici

Diyarbakır Mırıldanmaları

1- Birinci Mırıldı

Güneşten hüzmeler; hüznü haddeden geçirir: derin hülya
Dişi bazaltlar söyler nazlanmaları: o gençte güneşlenmeler
Hacer esvedler, susmuş lavlar, tanisa ne olur: lâ mekan
Aynı kaldırımında felsefelenir, bir arsada aşklanır,
Yeşil yok (asi-siyah...) sorgusu iklimine bilenir,
Panayırı lal duygularından:14 temmuzu işgüzar,
Gözlerin Artuk hevesi, gözlerin Selahaddin elası,
Kıssı'nın sevda kayası, Med'lerin dişi hülyası,
Üfler İsrafil sur'una; sur filinta, boyuna sergen,
Pusmuştur yarım sokaklar, yağmur sürahide şerbet,
Suskunluğun zaten 'ev'sel', göğsünü yurt eder Hevsel,
Söylesem 'şey' leşendin; ... küresel dünyanda yerel,
Hintlibaba'ya gidermiş yâr, Yemen'e yollanmış gibi
Bucağı dar gelir sana, köşesini bilmelisin,

Aşka aşık, dil dolaşık, köşkler öylece ardışık,
Şarap Süryan, meze büryan, kadim kadınım: Şehrin kutsal...

Mehmet Şerif Ekici

Diyarbakır Mırıldanmaları - IX -

-Dokuzuncu Mırıldı -

Baksana bir kent seni sorup durmakta
Sahiplenmiş bir ayrılıkla başı dik ağlamakta
Baksana böğründe elleri var sevdaların
Sustukça büyüyor sustukça yürüyor adamlar.

İnceden gider Hamravat'a bir kız
Sıcağı incecik düşer yüreğe ve bilmem nereye,
Şahin bakışlar uslu hâlâ caddelerde
İnci toplamaya gider bazaltın dışısında...

Göğündeki ışıklar inip durdu çifte göğüslere,
Esmer bir kuş ağzında öter durur güzelce,
Akar ırmaklar ki; dişi taşların rengince.

Gece kanadı, süründü eşkıya bedenine,
Kor vadilerde ısladın çok vakitsizce
Lavdan bir parçaydı düşen -Kasık ve kısrak ve tay ve küheylan -
İki sunanın arasından akıp
Tâ içine...

Oysa coşkundu küheylan kendi vadisinde
Bir tepindi ki anlatılmaz
Yani cahil yani bilmez yani şirret yani hoyrat
Ben değil o kanattı ovalarını yurdun

Ve bekleyin hele, bir çift güvercin titremekte
Bir kargı sallanıyor gecelerde
Yıldızlar: Sadece bu kente açan yıldızlar!
Ayazlar ve güneşler!
Çok açık değil mi şimdi
Vadinin öte yanı ılıman,
Ilık ılık ılıman...

Mehmet Şerif Ekici

Diyarbakır Mırıldanmaları - x -

- Onuncu Mırıldı -

Yedi gök birleşirse yıkmak için mavini,
Ayyuktan toplar inse yakmak için köyünü,
Eflaktan yazı gelse tutmak için bedenini,
Kılıçları kuşanıp nazlı seherlerinde,
Şanlı ordular gibi aşk için savaşıyoruz.

Tarihi; defterlerin anlatır hece hece,
Özlemine yazıldım bir vakit gece gece,
Sîna'dan Dicle'ye dek, düz'ün şahlara kalkmış,
Kırklar'ın kitabını Mem-û Zin'e verince.

Hasretin ki soldurur sevda sevda,
Hasretin ki çıldırır yerli yersiz,
Hasretin ki Selahaddin'de sarı sıcak

Ey Med'in güneşi gibi harlı yarım!
Ey Kassit'lerin kasrına bani yarım!
Ey Kussi'lerin kalesi, Hurri'ler'in divanı, Asûri'nin bahçesi!

Ben seni sever iken koptu sekizinci tufanın,
Ben seni sever iken yaktılar bağlarını...

Ben seni sever iken çokça haddimi aştım,
O kadar çok sevdim ki kastımda bile şaştım ...

Mehmet Şerif Ekici

Diyarbakır Mırıldanmaları -IV-

-Dördüncü Mırıldı-

Geldiklerinde üç sevda vahası vardı,
İçinde üç kuyu, üç yağmur sağanağı ve bir kadın,...
Ellerim ki uzadıkça ayrılığı tuttu,
Ellerim ki sıktıkça ufalanan özlem idi...

Burçların balkıyan serabında inen yazı şöyleydi:
" - Alemin handanı göğüslerine indi... "

Kaçık göçekti yüzündeki o çiller,
Gün geldi ve nokta oldu çilleri...

O hanlar vardı ya hani o hanlar?
Civarında külhanlar, odalarında an'lar,
O hanlarda yüzün vardı,
Sanki allı morlu bir bahar...

Ne diyeyim; Hanzadem! Aşktan ziyadem!
Uzundu yolun: Dertten azadem!
" Aşk " dedin ve: Eridim...
Budur sevda hikayem...

Mehmet Şerif Ekici

Diyarbakır Mırıldanmaları -V-

- Beşinci Mırıldı -

Yazıdan öte mi var?
Saçların divân yazar...

Güneş idin benimle kızıl kızıl ısıtan,
Işık ışık ok attın, yaralarım ışıktan,
Ben ve o'yduk başını kaldırıp utancımızdan,
Göğüne bakamayan...

Sandığımda gül var sandın; senden özür dilerim,
Ben nefessiz, ben göğünsüz, bir beter ki betterim..

Göğünü tam kırka böldüm kırıp kırıp kırkladım,
Kırkını da aşka sattım; kızma lütfen kuzuna...

O hatem ki parmağında aşkadır işareti,
Mührünle bir baktın ama
Gidişlerin hep mavi...

Sema mumun aydınlatır "çöl güzeli" sahranı,
Yandıysam aşkına yandım yaralama yâranı.
Mümkün'ü niteleme mümkünsüz üzerine
Mümkün sende, varım sende, sen yine de üzülme...

Mehmet Şerif Ekici

Diyarbakır Mırıldanmaları -VII-

- yedinci mırıltı -

Sanırdım ki şu anızları sallayan rüzgâr,
Ve saçları sur gibi siyah o yâr,
İşlediğim bunca günahdan,
Habersiz yaşarlar...

Sanki Lice'de kayalardan bir keklik
'' Sevgili, sevgili! '' diye çağlar...

Sanki dudakları gizlemiş sözlerini,
'' Beklemişti de gelmedin '' diye suçlar gibi...
Sonra sevip ağlar, sevmeyip yine de ağlar...

Yurdum ki sen; hep uzaklara vah ettin
Bilmez miyim sevgilim: Dicle'deydi vahdetin,
Sorma yine de sorma kimseciklere,
Çünkü sen aşka ve hürriyete ahd ettin...

Ey kentim, ey kendim!
Ey kendimden geçmişliğim!
Kendi derdim, kendi süreğenliğim,
Çağırma işte, ar geliyor sur'undan seslenmelerin,
Çağırıp durma! Adım kadar eminim,
Ölsem bile ağırlayacaktır bedenimi,
Göğsündeki medfun münevverlerin...

Mehmet Şerif Ekici

Diyarbakır Mırıldanmaları -VIII-

-Sekizinci Mırıldı -

Bu sançının yarını doğumla bitse eğer
O doğacak ab-û tab bütün ömrüme değer...

Makamı var menzili yok; böyle aşka bulandım
Ve sonsuzun etrafında gücenmedim harlandım...
Mazgalında üryan duran aşıkların var ya senin,
De ki: Doru atlar kuşattım,
Binip gitsinler harmanili aşklarına,
Balsam sürsün yiğitler, kösnül dursun göğüsler,
Durmasın, durulmasın, ak ellerde mendiller...

Hatta koşsun yiğitler ferman şudur okunsun:
İda Karacadağ'dır, Karacadağ da İda...
'' Çalın davulları çaydan aşağı ''
Ben mi muhacir sen mi mübadil,
Kim bilecek sevdiğim?

Siyah ile mavinin,
Sur ile suyun ortak atlasından düştük,
Ve gözlerimin ferini,
Bacaklarımın takatini yitirmeseydim şayet,
İnan, ellerine bir dağ minesini tutuşturup
Zeytin ağaçlarının gölgesinde yaşlanmaya
" Amenna " diyecektim...

Mehmet Şerif Ekici

Diyarbakır Mırıldanmaları - X-

Yedi gök birleşirse yıkmak için mavini,
Ayyuktan toplar inse yakmak için köyünü,
Eflaktan yazı gelse tutmak için bedenini,
Kılıçları kuşanıp nazlı seherlerinde,
Şanlı ordular gibi aşk için savaşırız.

Tarihi; defterlerin anlatır hece hece,
Özlemine yazıldım bir vakit gece gece,
Sîna'dan Dicle'ye dek, düz'ün şahlara kalkmış,
Kırklar'ın kitabını Mem-û Zin'e verince.

Hasretin ki soldurur sevda sevda,
Hasretin ki çıldırır yerli yersiz,
Hasretin ki Şelahaddin'de sarı sıcak

Ey Med'in güneşi gibi harlı yarım!
Ey Kassit'lerin kasrına bani yarım!
Ey Kussi'lerin kalesi, Hurri'ler'in divanı, Asûri'nin bahçesi!

Ben seni sever iken koşturdu sekizinci tufanın,
Ben seni sever iken yaktılar bağlarını...

Ben seni sever iken çokça haddimi aştım,
O kadar çok sevdim ki kastımda bile şaştım ...

Mehmet Şerif Ekici

Diyarbakır Mırıldanmaları - XI-

- On birinci mırıldı -

‘ Döne döne güneşi bana yıkma, bu ateş sana dair yanarsam da aldırma ‘

Bulutuna vuruldum, güneşin sana kalsın
Kavrulduk kaç asırdır güneşte suç arama

Fakat eril sokakların var ermişlerin yurdunda
Dingin edalarından dişiliği saklama

Nergis dediğim anda yaralarım dokun
Hoyrattır yaralarım ölürüm diye korkma

Böbürlenme öyle sen; mağrur kentin delisi!
Kadim sevdalarım var, aşkım surundan eski

Hadi gülden haber ver, goncasında mısın sen?
Dilek fenerim sende, hadi uçur güneşsen

Erdebil'in yok senin, er de bil der gibisin
Elimde çifte keklik, birini sever misin?

Mehmet Şerif Ekici

Diyarbakır Mırıldanmaları -II-

II- İkinci Mırıldı

Yemin etmiştim surlarının üstüne,
Hurûf-i hecâ üstüne,
Cifirin rakamlarını asmıştım çocukluğuma,
Ebcetin sırları boynumda yafta,
Öyle çıkmıştım sevgilimin beden'ine...
Şimdi boynumda bir tomar rukye, saklimda hamail,
Ânt içmiştik ki 'kef ve nûn 'un üstüne,
Sonra tanrı tuttu yüreklerimizden ve attı o vahaya,
-Gerisi zaten ' kûn ve yekûn '-
Hükmü sabitti ölüşümüzün,
Kırklar meclisi suskun,
Harami sofrasındaydı artık sur'un,
Geçse de önümüzden Hurri'nin akik yüklü kervanı..
Şabazeler çaldı ismini, vefklere çizilmiyor artık sevgilimin cismi,
Ben yokum bedeninde,
Varlığım bir istidraç, yokluğum düğün gibi...

Mehmet Şerif Ekici

Diyarbakır Mırıldanmaları -VI-

-Altıncı mırıltı -

Kor yazların günleri, susuz bıraksa seni,
Günahın boynuna derim, susadıkça iç beni...

Yedi gök, yedi iklim üflese baharını
Sana kanmış dilberler taşırdı haremimi

Bir lav bulutu biçmiş ipekten gömleğini,
Susan kelimelerin vardı,
Doğrulttu bedenimi,

Sanki kubbeni taktım, sanki Dicle'dir sevgili,
Menevişler akıyor Hevsel'den,
Ah! Huzmelerin oldukça mavi...

Gözlerin Şam ile Halep, alnın Bağdat'tır senin,
Dillerin ki sanki bâde; Şam'da şeker misali,
Erbil, dudağındır senin, Kerkük'tür yanakların,
Sen öptükçe İstanbul'u, dudağında bil beni...

Mehmet Şerif Ekici

Dönemeç

karanlık odalar yüreğimize oyulmuş
karanlık... basık.... dünyamız gibi

yollar yalnız tüketilir kuralı ki
hesapsız kimsesizlikler sağlıyor şimdi
hep beraber aşka yönelmek için
kurulan çoğunluğu...

yeni bahane bulmak için aşka
girilen bu kabir azabı
başa döndürüyor insanı

çok yol gittiğini zannediyorsun
bu küresel zeminde
menzile az kaldığı doğru ama
terkeden şahsa gider bu yol ey yolcu!
ya değiştir yolunu
ya da itiraf et ona dönüyor olduğunu

seni yeniden hayata bağlar zannediyorsun
bütün tarih, matematik
ve şiirin ilahi adabı
ve sessiz bekleyen ruhun sessiz tenhaliğine
mum ışığında bilgi takviye etmek için
insanlığımızca kurulmuş teknoloji düzmecesi

yitirilene ağlayıcı olan çevre
ruhumuzun yitirdiklerini, arınmakla açıklasa da
açıklamasın... gidişindir...

yürek irak seçer, bilinir
en derin tartışmasıyla
bütün boyutlarıyla
bilcümle hazlardan uzak durma pahasına
arınmış sevgilerimizi
kudsamak için ayrılıkla...

ömrünü bir ömre adanmış
gümüş yüzük ve amber satan
şu sakallının dünyasında
kendime de bir yer açabilmek için
arınıp kudsanmak gerekiyordu çünkü ayrılıkla..

Mehmet Şerif Ekici

Dua

Yoku var eden tanrım! Şu yoku yok sayandan sayma bizi....Ve ey yoktan varı yaratan tanrım! varlığın içinde yok olması lazımken var ettiklerinle muhattap etme artık bizi..

Mehmet Şerif Ekici

Eğmür

Neşvûnema sendendir ki şemsin yağmuruna bela
Eğmür yüzün vardır senin bellerin ki bana deva
Vasiyim der şu muhabbet aşkım sensin ey gülrûva
İntikabı derdi toyem olmasın nefesin hava
Nâlanın yoktur bilirim boşa sürmesin maşûkun heva

Mehmet Şerif Ekici

Elma iekleri

Vurdunuz yine hasretin dibine
Aşk olsun size elma iekleri
Masum bir bahara kastettiniz?
Utanmayın yaptığınızdan ancak
Yiten çocukluğumuzun delikanlı yanısıdır
Gittiğiniz o meczupların kasabasında
Kumrunun gerdanında bir anıdır...

Helal size elma iekleri!
Serin bir Nisan'ın ortasında
Kardelene hasrettiniz,
Ömrü ocuk bir gerillanın yüreğinde
Bahardan hüzün devşirdiniz...

Mehmet Şerif Ekici

Eski Otel

Eski otellerin bir kokusu vardır
Hani traş sabunu gibi, tütün kolonyası gibi
Küçük lavabosunda naylon çiçekler gibi
Gece lambaları vardır, tepreşmeyin der gibi
Küf gibi, nem kokusu gibi
Ama yine de güzel hani...

Bir sahibi vardır o otellerin
Dişleri gümüş çürüğü gibi
Ben ona muhtaçmışım gibi,
Sahibi dayın gibi
Hani sen gelsen otel utanacakmış gibi
Sahibine anlatamam gibi

Eski otellere benziyoruz seninle,
Sadece kalıp gidilen,
Senin gibi
Benim gibi ...

Mehmet Şerif Ekici

Eskir

Gülüündeki ıılıtı eskir,
Eskir sevdamızın baygın meyva kokusu...
Yüzünde duran anlamlar eskir
Bedenin eskir günahkâr yataklarda,
Seni çağırın sesim eskir,
Eskir göğüslerinden akan şehvet..
Dizelerim eskir, sana aldığım armağan da...
Eskir dudaklarından bedenime akan ateş.
"Seviyorum" deyişlerimiz eskir
Girerken ceberrut bir hayatın paylaşımına,
Geçmiş eskir, bugün eskir, dert eskir

Elverir ki hayatı paylaşırın benimle
Libas eskir, gözler eskir, leb eskir,
Geldi miydik gayrı asu bir suya
Cümle eskir, şiir eskir, söz eskir
Yıllar ki asla durmuyor yerinde
Ömür eskir, yürek eskir, el eskir,

Gelme aşkım, istemem gayrı vuslat
Aşkım eskir, kalem eskir, yüz eskir..

Mehmet Şerif Ekici

Fasıl

Arada tambur, arada ney solosu
Girer birden kanun, birden tef...
İncesaz... oldu bitti işte
Kanun taksimi, keman ve klarnet
Ve "elimi bağlasalar tutmasam ellerini"
"silemezler gönlümden ne aşkını ne seni"

Yine klarnet taksim...
Çok batı olmasın, çok doğu da!
Yani ve dahası
"Günahımı sen çek, mihrabımı elinle yıktın"

Sustu mu şarkılar şimdi birden?
Rebab'tan söz edecektik daha,
Gece ertelendi mi yani şimdi?
Bitti mi fasıl?
Gelmedi ya hani la! ... giden sevgili şimdi..

Mehmet Şerif Ekici

Firkat

O kadar çok eskidi ki gidişin
Sustuysa yüreğim boşuna değil ki

Gittiğinde;
Kamboçya'da sessizlik
Küba'da huzur vardı
Castro daha da gençti
Che öleli bunca olmamıştı

Canlı gibiydi yüreğimizde
Nazım'ın dizeleri
Ve gençti daha Türkali
Leningrad idi Petersburg'un ismi
Ve daha dağıtmamıştı Sovyetleri
Gorbaçov soytarısı

Gidişinde bir onur vardı
Dergilerimiz aşk kokuyordu
Toplatılmamıştı fanzinlerimiz
Müziğimizi kirletmemişti
Tıngırtının çığırkanları...

Gidişin o kadar eskidi ki
Mahallemizi anlatırdı Çehov
Soframızda Gorki trajedisi
Gittiğinde komşumuzdu
Anna Karanina Hanımfendi

Ve ben kahveye her gidişimde
Çocuklar Vera Vera diye bağırırdı sanki

Mehmet Şerif Ekici

Gelecekleşen

Ey kayıp Leyla!
Yolumdan çeviren begonya!
Sözlerini kendi var eden derya!
Yapma!

Yapma cevap veremem şimdi sana,
Gidişini anlatman dönüşün kadar saçma,
Seni anlatabilmek için zirâ,
İki şair lâzım bana,
Biri kavuşamayan,
Biri yanında olan ... varsa...

Ey gelişiyile huzuru muştulayan Leyla!
Aşka düştüğünde çıplak olduğunu unutma,
Yüreğimde İsevi bir ayla,
Dağlar aşka benzer derdi Sarya ...
Hey gidi hey dünya...

Mehmet Şerif Ekici

Gül Gidişi

Bir kent düşünce bir garın üstüne
Ömrüm! : Münhal olur muydun yine?
Hani yorgunsam da gözlerin şahmerdan
Ellerin acemden bir gazel
Gözlerin gecikir miydi gözlerime?

Düşün bir garda yüz yıl sonra
Fonda Dario Moreno, kadehimde Süryani mahzenler
Çünkü sabah sabah girdik biz Haliç'e
Çünkü sevda kopuğu bir dünya
Konuğumuzdu her gece...

De bana gözleri sıra gülü!
Leylaklar düşer miydi bunca payımıza?
Sadesiyle bembeyaz ak yapraklar?
Ve bir soru daha sana,
Vapura simit atar mıydı martılar?

Kartalın gölgesinde yalnızlıksa kaderim
Gözlerinin karası kartaldan yakın bana
Yaban gülünün türküsünü bilirim fakat
Badem çiçekleri sarmış seni çok uzaklardan
Ve o yavan çiçekler;
N'olursun okumasın bülbülün şarkısını
Okumasın yıllardır saklı duran
Eksik bir ömrün kitabını

Gülün terk edişi ancak kokusuna yarar
Ama parmağındaki o yüzük...
Ah ne desem! Kafam tramvay kadar

Mehmet Şerif Ekici

Gülperi

Gülperi aydınlıklarıyla girdi ömrüme
Göğsünde yaralı güvercinler besledi o can
Dokundu şemali aydınlıktan da öte
Narin ellerini verdi o sevda damlası, o yağmur gözlü gülperi

Aşkın dirayetiyle baharı sevdaya yordu
Yorgundu eksik kalan yanlarından gayrı
Hayat meskun bir bekleyiştı artık onda
Sevdası içimde çiçek çiçekti, güller güzeli gülperi
Sedası rüzgarı bestelerdi ah! ... verdi ve kaldı bende gözleri

Neylim; paralanın uzaklıkta sundu vuslatı
Elleri aşkı, verdi aşkı, şeng gülperi
Gözleri leylak, gözleri sonsuz huzurum
Dağlamıştı artık dağların ardındaki gülperi..

Mehmet Şerif Ekici

Güverte

Güvertesinden deşilmiş gemiler yol aldı bir gece aşka
Denizimizde sanrılar mı vardı bilmem, okyanusumda bir umay
Umay ki içimde.. umay ki benimle sırdaş
Kanarım bilemezsin, bedenimde delik deşik bir güverte
Çıksam çıkamam ki... acır ayaklarımdaki pranga, ağızımdaki gem...

Mehmet Şerif Ekici

Hicran Gazeli

Sümbüller açtı yine etrafa beheşt geldi
Nev-bahar yere indi ser-rûyi Mehmet geldi

İlim irfan ne hacet lale belinde gezer
Turnalar seyirlerde denize himmet geldi

Belki tutuldu dilim nutkum telini sezer
Asûman-ı eyyamdım lebime suret geldi

Er kişi niyetine nâşım seline mivzer
Civar-ı der Stanbul dildar-ı rûyet geldi

Leyl-i hicrandır ömrüm ne vuslat var ne de zer
Hasretinin korundan garibe cinnet geldi

Ötekiler mâsiva ne üstaddır ne çizer
Ruhumun içindesin sineme cennet geldi

Zelil-i asr-ı ahirim ne arabım ne azer
Kelb-i rah-ı çeşminim burnuma amber geldi

Aşk-ı kohne içimde derin yarıklar izler
Bizar-û perişandım dilime lûgat geldi

Vakit hayli geç oldu gözler mezarı süzer
Bu zamansız aklara ah berf-î şita geldi

Canım kabına sığmaz nev-bahar çiçek düzer
Lakin gözlerim yorgun başıma neler geldi

İtiknamem elimde şol yüreğim gül ezer
Bu viran bedestene senden icazet geldi

Mehmedim kalk raksa dur ne Bakisin ne Hazer
Lalelerin içinden sebab-i ömrün geldi

(05/05/2012 İstanbul)

Mehmet Şerif Ekici

Hitap

Neden gözlerinde duruyor bunca yıllık o feryat? !
Gözlerinin hatırına inmedi mi dört kitap?
Ve yüz yirmi dört bin peygamber?
Ve Eflatunla Aristo, Thales ile Anaksimenes'ler
Hatta Şamanlar ve Buda'lar
Doğunun da uzağında Brahman'lar ve " yüce gerçek " ler

Seni sevdim diye icat edilmedi mi şimendifer?
Trenler, teyyareler
Telefonlar, tuşlar, biletler, tüneller...
Ekildi çiçekler, kızıştı laleler
Hatta birleşti denizler, bize geldi Çinliler
Mürekkebini döktü kalemler, darbe yedi kaleler ...

Ve biz sevmeyelim diye vardı diktatörler
Leopold ile Hitler
Saddam ile Miloseviçler
Ellerinde silahlarıyla tuttıkları o nöbetler
Ve
Bunca zavallı asker
Soğuk postalları ile miğfer
Ve hatta sevmeyelim diye yaratıldı gelenekler
Korkuttu bizi Ferhatlar'la Şirinler

Ama seni seviyorum ey dilber!
Çünkü bir gülüşün binlerce Yezit'e değer
Binlerce sultan binlerce şah eder
Ve dünyada seni yar etmeyen yazgının
Ahiretini sevsinler! ...

Mehmet Şerif Ekici

Hüzme

Çünkü nazlı büyürdü aşkının filizleri
Özledikçe uğrardı; yurtsuz, vatansız gülüşlerin
Dahası ruhumdaki, umudumsu gözlerin
Dargın şiirler gibi hasretimsi hallerin
Tadı esrik, tadı eski yolsuz özlemler gibi
Veya nazil olmuşçasına surenin bir ayeti...

Mehmet Şerif Ekici

Hüzzam

Dağ üstünde ispinozlar süslerdi kentin göklerini
Yükselirdi ışıkları; yüzüklerin efsunlu akik rengi
Ve yolcunun iğde yaprağı uğultusu

Giderken kuytularını da aldın yanına,
Kekre inzivalar yaşamıştık ay doğmadan.

Aşkın dergahından bakardı gözlerin
Yorgun orkideler ki leb-i deryada şimdi
Gülümseyen gelincikler ne çok yakışırdı sana
Aşkı demler de öyle inerdik derinlere
Yüreği okşayan bir tebessümle

Kuşamımdan aylamsı umuttur sevda
Pencereme yansır yakamoz, gönlümde bir mesut kadın
Gözlerimde şakayık gibi şakıyan sen
Ömrümün çocuk yüzü; sende intibası kalan

Mehmet Şerif Ekici

İki Tef Bir Kavallı Dügün Yas ve Mezarlık iniltileriyle Dans

Geceydi..... Gece zifiriydi... Yorgundu gece. Kızıla çalan gözleri önce mezarlığa sonra bana sona kente sonra düğüne baktı. Düğündeydim ben de bakıyordum gecenin gözlerine.... Bana uğradı gece. Bütün yükünü boşalttı sırtıma gülümseyerek. Neden sonra seyirtip karşı duvarın dibine oturdu gece.

Bana baktı bir an ve " haydi oyna" dedi gece. Ben oynamadım. Köpekler havladı sonra.."O" gelecekti şimdi. Gece dedi ki: "O" gelecek şimdi. Eve koştum "Dur" dedi gece. Durdum, sonra tekrar eve koştum. Hani ya "O" yoktu! Gelmemişti. Ama gece, yalan söylemiyordu. Ben afallamıştım bir anlık. Durdum baktım. "O" zaten burda değil miydi?

Karanlıktı... Karanlığın içinde iki lamba yanıyordu. Ben sadece bunların lamba olduğunu bilebiliyordum. Lambalar sıfatlarına uygun yanmıyordu.

Geceydi... Karanlıktı. Karanlığın göğsünde birçok insan vardı. İnsanlar hareket ediyordu düzenli.

Karanlıktı... İki daha iki daha tef çalınıyordu karanlığın içinde. Tefler sadece iki taneydi. Ama ikisi bana ikisi ötekilere çalınıyordu. Tefler sadece iki taneydi.İkisi de karanlıktaydı. Tefçileri tanıyordum. Ek işleri cellatlık olan insan sıfatlı birileriydi. Tef çalgılardılar, insan kargılardılar... Bir eski kabiledendiler, buraya yerleşmiştiler. Herkes tanıyordu onları ben tanı mıyordum, ben tanıyordum onları kimse tanı mıyordum Arkalarından biri kaval çalıyordu.Bıyıkları uzanıyordu kavalın içine çalamıyordu....

Karanlıktı.... Kavalcıyı da tanıyordum. Tefcilerin akrabası değildi, onlarlaydı sadece. Karanlıktı. Birkaç lamba vardı etrafta. Geceydi. Tef sesleri geliyordu burnumun dibinden.

Kapkaranlıktı.... Düğündü. Mahallede yas vardı. Tanımadıkları bir yakınları ölmüştü uzaklarda. Düğünden ayrılıp evlerine gidecektiler. Yas tutacaktiler. Merhumu tanıyordum, söylesem onlar da tanıyacaktı. Söylemeyecektim....

Karanlıktı... Düğündü.Yanıbaşımızda mezarlık vardı. Tef seslerine baykuş sesleri karıştı. Herkes tefe kulak kesilmişti. Ölüyü bu mezarlığa gömmeyecektiler. Tanı mıyordular O'nu. Cenaze yıkanmış gelmişti. Biri kalkıp bana doğru ilerledi: "Ölüyü sana gömeceğiz" dedi. Ben dinledim.

Karanlıktı... Geceydi. Birkaç lamba vardı. Lambalar sönüktü. Uzak bir kabileden gelen iki cellat tefe vuruyordu durmadan. Kaval çalıyordu arkadan biri. Herkes ordaydı. Ben de ordaydım. Sonra herkes birden doğruldu. Mezarlığa doğru ilerledi. Ben yapayanlız kaldım.

Karanlıktı.....

Mehmet Şerif Ekici

İleti

Geceleri beliren bulut
Yarına rahmet okusun diye
Kapkaranlık gökyüzünde
Belli belirsiz görülen yol
Vardığı menzilin mahçubiyeti mi
Bilinmez

Belli belirsiz beliren yol
Vardığı menzille mi övünür durur
Fakat mütevazi
Bilinmez

Gizin içinde suskun duran
Geceleyin gökyüzünde beliren siyah bulut
dilek bulutu ol benim için
senden yüreğime incek yağmurlar
diliyeyim
ve senden büsbütün bedenimi yıkayacak
yarın dirayetli sözlerini
dileneyim

hadi şimdi beynimde oynaşan sözleri gibi
havadan topladığım kesik görüntülerini
gece bulutunun masumiyeti gibi
binlerce türküye yağdırayım.

hadi şimdi medeniyetim olacak gözlerini
gece yürüyüşlerinde yaz serinliğini
kentte kaybolmuş bir çocuk korkusu gibi
binlerce lafza şerh düşeyim

geceleri beliren siyah bulut!
göğsüme sine sine sineyen çisilti!
sabahı uğuldatan meltem
yaprağın,suyun,donun,karın sesi!
sizleri geç gelmiş bir sevgilinin alnında
tüm evrene müjde diye iletayım

(2003 Silvan)

Mehmet Şerif Ekici

İlk Yuva

Dişbudak çalısındandı ilk yuvamız
Kapısına rüzgâr vurur üşürdü yüreğimiz
İkinci hüzmeleri sızardı çatıdan
Ve başlardı gözlerinle olan raksımız...

Bir sınıfın zulasındaydı ilk yuvamız
Önümüzde tahta, sıra ve sobamız
Ellerin gibi kokardı silgilerimiz
Eviniz kadar uzaktı tüm evrenimiz...

Gergin bir sokağın saklısındaydı ilk yuvamız
Utangaçlık getirirdin evden, buydu evcilik öğünümüz
Ben öpmeye yeltenirdim seni
Mahcup, çekingen, tertemiz

Yuvan mı var sanıyorsun ey hasretine öldüğüm?
Papatya yaprağından yazmasını ördüğüm
Bir gülüver yıllar sonra, aşk yarat imkânsızdan
Kalksın bu ağır bulut, bu sevimsiz kördüğüm...

Mehmet Şerif Ekici

İmşeb

Sevgim üşüyor içimde bir şey örtünesim var
Kalbim seni yordu diye öldükçe ölesim var.

Caddeler dar mıydı böyle, sokaklar bir cehennem?
Şu yollara göz diktim de gittikçe gidesim var

Yaramı senden bilmem, yok elinde okların
Elimde şarap kadehi, içtikçe içesim var.

Şu halleri gördükçe, böyle bağlı kollarım
Şu dünyanın anasını sattıkça satasım var...

Mehmet Şerif Ekici

İnşirah

Gitme! dedim, İnşirah'sız
Bir hamailin olsun du boynunda,
Pencereden gözlerine dökülen hüzme,
Rüyana aruz diye girsindi, gitme!

Gitme! dedim İnşirah'sız,
Leyl alıkoyar seni Leyla'dan,
Gördün mü bak Yusuf'un kuyusundasın,
Yakup da gelem ez gayrı Kenan'dan

Gitme! dedim, İnşirah'sız,
Kış bastır dı, yürek soğuk,
Bak, erbainlik bir yaş tayım,
Hem rehbersiz, hem hastayım...

Mehmet Şerif Ekici

İsmin

Okuduğum kitapta geğti bu gece ismin;
Öyle güzel duruyordu,
Öyle kendinden emin ...

Menekşe gibi mimoza gibi hani,
Bir tarafı özlem, bir tarafı yüzün kadar narin...

Okuduğum kitapta geğti bu gece ismin;
Demlediğin çayları düşünüyordum daha demin,
Sayfadan uzanıp ellerimi tutacaktı sanki elin,
Okuduğum kitapta geğti bu gece ismin...

Mehmet Şerif Ekici

İsra

Kayboldu izini bulduğum mısra
sayfaya nöbet devreden yaşımın ıslattığı
kutsal öbeklerden kalmadı geriye birşey
sevgin için topladığım belgeler
sakladığım duygular
şimdi yorgun ve kusurlu bir sisypnos etti beni-hepsi bu-

aşkların uzağına atılmış
başarısız bir söz canbazından
yıkık bir devran
burulmuş bir felek sunabiliyorum ancak asya esatirinde

umut erdem değil bu iklimde
ateşe tapamayan mecusi tükürür bil ki ateşe
yanlız kalmış bir papaz imdat almaz çan sesinden
rabitalarda kopuldu kehribar tesbihimin ipekten ipi
kırık bir saz gördüm gözlerimle,bir tahtacı ceminde

viran olmuş inançların bütün gereçlerini satın aldım
ibadetim viran üzre her yerde
tapınağın buğusu sevgilime sinince
sabahlara dek bulduğum caddelerde
sonsuz secdedeyim her gece

ayaklarımdan akan parke taşları
gözlerimle yer arasındaki
bilimsel çatıntı tıpkı
her maral gitmek için durmakta,bunu anlayabilirsin

koymak için kendimi sallantıya
gönlümdeyim... özümdeyim...
sevda yok yüreğimde
gece gelir,ölüm gelir
gelir toprak saadeti
uzanmak için göz diktiğim
yollar,arsalar,banklar
geniş bir âraf olan yaşam nöbetlerimdir
bilinse

sinin kokusunu geceden uzaklaştırırsan bile
yitiktir yine sende kalan ömür hep
ölüm gibi ömür hep

soyunu öğrenecek asalet verdikçe karanlığa
çekip yanına aldığı o güneşperest
göremediği aydınlığın bunalımında kalıyorsa da hep

sürükle beni sürükleyeceksen ey hızlanan adım!
ve ey nazlı büyümüş çocuk!
soyunun sürüklendiği büyük bulvarların
en genç varisisin artık... sürüklen
parkeye düşen gözyaşlarını gördüğünde güleceksin

bir yaşam boyu sahiden ağlamak için
bedenin dinginken ağlamak
ve adımlarken karanlık geceyi
ağlamak için

yukarıya doğru bakarken görülen aşklar vardır
karanlıkta
güneş var çünkü gecede
apansız yaralar gibi beliriveren yüreğimizde...
o halde
ağlıyayım
ve
asılayım diyorum ahizelere
ama hatırlayabilir miyim ki
sevda nasıl tanımlanıyordu gittiğinde

gözlemeyen rasathaneleriz kendimiz içinde
ki bu mapusun adı ne bilemedim

uzatmak için ömrümü dünyanızda
yeniden sevebilmek için yani
gereken ikinci bir ömrü
geçirmek için
yeniden bengisuyu aramaya çıksam
ve bulamayıp
ola ki içemezsem
içimdeki şehitle birlikte bu gece
şu toprağa ah!
ben de bir düşüversem....

(1994-1996 Burdur)

Mehmet Şerif Ekici

Kabul

Peşi sıra bakmak düştü bana bir gemiye
Yakaladığım onu doğru değil, gördüğüm de,
Konuşsun istiyorum deniz, rota, seyir defteri
Konuşsun artık konuşsun saçmalayan bilincim de...

Peşi sıra bakmak düştü bana bir gemiye
Yoksun bir çift gözle bakmıştım güverteye,
" Gidiyorsun " diyebilseydim keşke,
Gitmiştin, gitmiştin oysa seni ilk gördüğümde.

Konuşsun istiyorum talih, tesadüf, kuantum ve ilahe
Konuşsun içime akan kaynar nehir de...

Peşi sıra bakmak düştü bana bir gemiye
Ellerim ceplerimde ve tatsız mısralar var dilimde
Konuşsun istiyorum yağmurlara çarpan yüreğim,
Ellerim ve kalemlerim de...

Peşi sıra bakmak düştü bana bir gemiye,
Kabul ediyorum artık sığınağıma dönmeyi de...
Peşin vedalarla sınıandım, erken eylüllerle
Ardı sıra bir iyi niyet yolluyorum şimdi
Yaralı bir ceylana salladığım yorgun ellerimle...

Mehmet Şerif Ekici

Kargı

Ay karanlıkta bırakırdı kuş otlarını
Yaralı bir insanı omuzlar gibi
Kumrular denizden gelirdi kente
Ellerim yine gecikirdi
Titrek duran göğüslerine..

Ah! Sevgili! eğletme beni
Yamacımda gizli duran bir kargı ki
Tutar seni..

Mehmet Şerif Ekici

Kayalarda Bir Balık

Ƙaya balığıyım ben, sığ suları severim
İnsana yakın olsun, yüzgecimle gözlerim

Dünyadan uzak durdu aşka revan kollarım
Ellerin kürek çekti, deniz oldu yollarım

Ƙaya balığıyım ben yosunla beslenirim
Güller incinmesin de, taşla dolsun süzgecim

Ƙaya balığıyım ben ağlarım su içinde
Gözyaşım görünmez ki, kaybolur denizlerde

Ƙaya balığıyım ben, en çok insanı sevdim
İnsan oltalarında intihar eden bendim

Ƙaya balığıyım ben, karaya da çıkaydım
Eftelyam olsaydın da, ben sularda yanaydım

Mehmet Şerif Ekici

Kırlangıç

Nilüferin üstünde uyuyan kırlangıç!
Hiç uyandırmasam seni, kimse uyandırmasa
Uyusan uyusan uyusan orada
Sevdiğin de uyusa yanında

Mehmet Şerif Ekici

Kıs

Yaramı kısar mısın, sesi yüksek çıkıyor,
Sen duydukça sesini, canımın içi ağrıyor..

Mehmet Şerif Ekici

Köşk

sonsuzu müjdeliyordu sevincim
bir renk için yaşa! diyordu umutlar
fakat hiç bir umut parlatmadı köşkü
köşk içinde incir ağaçlarıyla bir kaç baykuş
söylendiği gibi uğursuz

dünyanın eski bir günahlar diyarı olduğunu anlatıyordu köşk
dışardan bakıldığında
içerdeyse (duvarın en yıkık olduğu yerde)
canlı gibi inat eden
canlı gibi kaprisli
bir ruhsuz şömine
ateşten ehliyetli
ve yanında bir baykuş
kör bakan felsefeye

dışarda cafenin sonsuz yalnızlığı
içinde yalnızlığıyla oynayan bir üniversite genci
yanılıyor bütün aşklarda şimdi
-biraz daha akıllı sanki-

köşkten sokağa bakar bütün iç mekanlar
mekanın içinde ben: kimsesiz dilenci
yüzyılların söndürdüğü
şömineden ateş bekleyen
toy ve küçük bir şair devşirmesi

cumbamız fazla çıkığının kurbanı ki
sokak gözlenemeyen bir yıldız gibi saklı
altından geçiyor
şahnişin altlarının o mağrur yayası
o erkekliğin görünmeyen sahte cazibesi

köşk umutsuzdur
tekil birliktelikleriyle
yıkılmaya hasret kalan köşk
gittiğin uzakların süsüdür diyorum artık
dökülen duvarların bu yıllar yılı acısı

köşkün penceresinden bakıyorum sürgünüme
sürgünüme köşkün penceresinden bakanlar da vardır
ayrılık mabedlerinde herkes kendine sürgün sevgilim
birlikte birlikle yorumlamalıyız uzaktalığını

gidişini anlatmak için zirâ
iki şair gerekli
biri kavuşamayan
biri yanında olan belki

eskilerden bir iki yüz göstermek gerekli
sarayın kötürüm eskisi duvarlarına
o zaman dostalarım utanır gider kuytularına da

yıkık ayvanımda soluklanacak
dostların gerekli bana
soluklanmalılar ki bir çiğdem serinliği girer içeri
nefesleri yol olur
çöl olur
gül olur
yetişir sana
yıllar öncesine ait bir arzu hanında buluşuruz böylece
ve kötüsünden bir geceyle başlarız
sonraki ömrün tarihine

aşk köşkün ahşaplarına yontarcasına
usulca kırılan saksıların yaşlılığıyla anlatabiliriz
gecenin aşk çağrışımı sebeplerini
yoksa büsbütün bakımsız kalan köşkle birlikte
başlarımızın üstüne yıkılabilir
eski

yüzüm ile duvar arasındaki anı
anının bildiği yanılğı saçmalığı
ilk insanın yüzüne kazılmış
yaşadığım yirmi birinci yüzyıl arefesindeki
bir aşk idi

ey tarih! ey aşk! ey sevgili!
seslenebildiğim tüm gıyabi unsurlar
ben çöle düşmeden evvel
çölün anlamı bir tek
mecnun,la mı var idi?

(1994-1996 Burdur)

Mehmet Şerif Ekici

Lal

Adaletin gölgesinde sallanır bazen ip
Avucuna karaladığın notta yazıyordu çünkü
" Hercai, ihanetiyle bir kardelene sahip"

Böylece ellerinden okudum o hikayeyi
Ve anladım bir sonu yok,
Ayrılık kâğıdına yazdım bir soğuk dilekçeyi

Ben mi lalım, yazdıkların mı garip?
Gecelerin hukukuna kalırsa
Hepimizin katli vacip...

Mehmet Şerif Ekici

Levha

Ey! eğildiğim kalemler!
Eğikliğime mevsimlerden hazan sunun!
Eşrefi için zulmünü kabullendiğim saatler!
Esriklığımı yolsuzluğuma vurun...

Der ki âlem: âleminden bî haber
Yaşamadım ben,bühtana vurdum
Sonra derler ki saçlarından tutam alanlar
Sevdası benimdir ve göğsü yurdum

Mehmet Şerif EKİCİ

Mehmet Şerif Ekici

Makeda 1

Burçlara dayalı sırtımız granit burçlara
yüreğimde bir Süleyman gizemi
ayla,suskunsu
ve ibadet tarzında
tül ve gri
kül ve isra
biraz tarih ilişik
biraz sevda tam belkıs
granit sırtımızda çok eski bir serinlik
coğrafyamız: bir evren içre dünya
dünya içre diyarbakır diğer ucu güneyde
süheyl-i yamaninin akiyki sevdiği yerde
sevgilim antikken yaşadığını duyuyorum bu günlerde
yine de aşk gömülür efsanelere

Mehmet Şerif Ekici

Makeda 2

Çöl serindir geceleri süheylle birlikte
karanlığın geceya yakışmadığı
bir devre rast gelir efsane

Rub-el Halide geceler boyu vuslat kederi
yüz kadının akli ve inceliğine sahip
makedayla yürüyen kervan
bir uzak diyara taşıyor aşkı sâba ile
fisiltının gizemine kapılan bir dişi kaplan
içinde sonsuzluğun yabansı
ve anlaşılması
ve anlatılması
beklenmez olgunluğuyla
etrafta yeni kesilmiş kâtlara ilgisiz
-çünkü sevda ayık bir dünyadır-

süzülüyor kumlar içinde
tepelerden inen çıkan kervan
kaybolan, görünen ve susan kervan
yükü altın gümüş ve akiyk
som ipek kaplı hörgüçleriyle develer

çöl akıyor rub-el hali akıyor sükûtle

gerçeğin biçimsiz geometrisiyle olsa da
saplantıdan özgür
etinden özgür bir duygu ışınıyla yürüyen
ve makedanın yüreğinden akan çöl - peyk-i yemani geride kaldığında artık senin
olmayan çöllerdesin.güneş senin değil ay senin değil,çöl senin değil renk senin
değil.sen bir başkasının bağışlamasındasın.sürekli yürüyor ve sürekli
bağışlanıyorsun,adım atıyorsan başkası affettiği içindir.makeda kuraldan
özgürdür.dahiyane akli sayesinde gözlerini kapatmış yüreğini açmıştır.akli,inceliği
gücü,bilgisi,gerçekçiliği bilmediği bir dergaha gitmesini emretmiştir.çölün gözleri
yoktur,çölün dini her çöl için aynıdır... yüreğin ve bilginin dili gibi: sade tek süreğen.
fakat aşkın olması muhtemele yöneliminden şaşkın
bir o kadar da vakur
bilmediğine gidiyor denilebilir mi makedaya
aşkın bilgisine sığındıktan sonra

çölde gökyüzü dileniyorsa da makeda
müşrik ve güneşperesttir
ve geride kalan sarayı nice mücevherlerle
tanrısını parlatıyor
yüreğinin saklıdaysa teklik acısı çoğalıyor

müşrik ve hakim melikenin

üç ifrit üç kırlangıç bir hüdhüd
çölün üstünden yükselip göğe doğru
vermek için büyük ve kutsal müjdeyi
süzüldüler semanın en mavi yerlerinden
önde hüdhüd beride üç ifrit
alçaldılar vahaya doğru ciddiyetle

ve koktu tütsüsü haberin
koktu saraya doğru...
cinlerin gizemiyle yol alan duygu
çölde beliren silüetin rütuşunu yapan tanrısal el
ve sarayı kaplayan kendi halinde bir duman
kutsal dumanın verdiği kutsal koku
ilahi lavanta
buhur

Ey Davut Ailesi!
aşkın ikindi sonrasına eklenen seher
köşkün altın pencerelerine hangi kuş değer?

peygamber

bir yandan bütün kuşaların diline hakim bir

bir yandan çölün orta yerinde saba melikesi
süslü ve dilber

sevgi efsunu mübahtır artık
aşk içkisiyle
lale ekilebilir örneğin çöle

indi süleyman karşısına
üç ifrit üç kıralangıç bir kuş
çölün dağları gibi ürkünç
karanfil gibi diliyle hüdhüd: çöl gezdim,uzak gezdim.nice ülkenin,hükümdarın üstünden
uçtum.ehli olmadan gül-ü müle dokunanı gördüm ve şimdi saba memleketinden
geldim.saba memleketinin melikesi makedadan haber vermeye geldim.onu
akıl,incelik,güç,iktidar ve zerafet içinde gördüm.onu muhteşem hediyelerle rub-el haliyi
geçip buraya,size sorular sormak ve hediyeler vermek üzere çölde ilerlerken gördüm.

zamanın duruyor olduğuna tanık oldu o gün çöl
o gün bildi takvim tarih olduğunu
süleyman ülkesi anların geniş sabrı içinde
an içinde asır
an içinde zaman yeşili geniş bahçe
çöl bitiyor
yaklaşıyor fakat makeda

girdiler pencerelerden içeri ifritlerle nakkaşlar
altın düşediler sarayın tüm zeminine
sevda zekadır her zaman
bilgiye teslimiyettir
biliyor bunu süleyman
dört yandan dört ifrit
kuşlar ve rüzgar
camdan halı serdiler altın zeminin üstüne
sudan mı bu ayvan
boşluk yoksa bura ey süleyman!

rüzgar aşkı kutsal sürahiye bandırıp getirdi her gece
rüzgar aşktır makeda kokar
rüzgar canlıdır

cenup melikesinin glden yüzüne
bakan,okşayan,kıskanan
sabah bir aylık yola gidip
akşam bir aylık yoldan gelen rüzgar
türlü renkteki Őerbetlerle dolu havuzlara değen
titreten yürüten
rüzgar zelildir
o yüzden sorar doğa
o çıplak ve süreğen soruyu
aşk zelil midir?

Mehmet Şerif Ekici

Makeda 3

ucu da bucağı da geride kalmıştır artık çölün
varılmıştır menzildeki vahaya
vahada makeda
süleyman iktidarında

masal dekoru değil bu saray
bu vahadan evrene yayılan
çölün sukûneti
mülkün ve bilginin ürpertisindedir
ve şimdi gerçeğe çıkarsız ram ve teslim makeda

yüreğin kapısını açan soruydu
soru sordu makeda armağanlar vererek
soru sordu süleymandan gerçeği isteyerek
bir aylık rüzgar yolundan
süleyman sarayına getirilen tahtı için
tahtı aşkına
soru sordu makeda
yok muydu bunun kendisiyle ilgisi
tahtın saraya hemencecik getirilmesi

delil oldu ilk ışınlamaya

aşınlamanın aşkla yoğrulması...

aşkın sarayında görüş mesafesi yoktur makeda
aşk çıplaktır makeda
etekleri kaldırmaktır usulca
büyük sırça saraylarda
yoksa nasıl övülecekti saklısız duygular

hazırlandı ifritlerce ilk kozmetik
makedanın kıllı bacakları için ağda
kireç ve arsenik

kuşlar suskun
rüzgar suskun
cinler suskun
suskunluk abidesi dile gelmiş gülü anlatıyor
zamanı yargılıyor
geçmişten ve gelecektekilerden haberler vererek
haberler alarak
severek
bütün zamanları önüne koyup
şimdiyi yaşıyor makeda
tüm kuşların diline hakim peygamber
dinlerken hükümdarlıkla dilber
tüm çağlara bir ileti yayılıyor
-bilin,sevin ve bedellenin-

süleyman ülkesinde
bedellenip öyle sevilirdi

savaştılar kural değişmedi
çoğaldılar: yağmur yüreklere aynı ezgilerle yağdı
çoğaldılar
doğunca bilginin.aşkın ve bedelin oğlu Menilek

birtek gerçek için tahtını ve iktidarını bırakıp teslim oldu makeda
istediği gerçeği aldı süleymandan
dünyanın bir ucundan gelmişti o
hiçkimsenin bilmediği
ve
kutsal kitapların söylemediği
birtek gerçek için
tarih konuldu

düşünüyorum da
ne kadar çağdaşımdır milat...

geldiğinde yargı günü
nedametimi yargılayacaktır makeda
asrımın gerekçeleriyle birlikte ama
ayândır şimdi her şey ona.

Mehmet Şerif Ekici

Makeda 4

ayândır sana makeda

ömrümden daha soyut yüreğinde kalan meçhul
asırların sisini kollarıyla aralayan sevdıyla
çöllerim şimdi mür ve laden kokuyor
ve duygularımızın yatalak pastaneleri
birer rub-el hali gibi
şimdi bomboş ve sakın
ağzımızda yeni biçilmiş bir avuç kât, çiğniyor çiğniyoruz
sıyırmak için ömrümüzü sıradanlıktan

birikmiş sperm duygusallıklarını yaşayanlar ne bilsin
tek gecelik iktidarların küçülttüğü çoğunluk
hep nefretle başladılar sabaha
ve şehadetini baldıranla pekiştiren bizler
her fecirde aynı aşkın kutsal boyutlarıyla
ellerimizde buhurdanlık
buhur yaydık şafağa

ayândır sana makeda

yasa gecikmiş ölü yakınları gibi
paylaşılamayan buruklukları gömdüysek yüreklerimize
arı ve pak yalnızlıkları
anlamadan kesilen ahkamı
doğaya havale edip suskunluğu seçmektendir
yoksa
yas evlerinin ilk konuğu
hep ben oldum
hep benim

ayândır sana makeda

gül de çöl de bir yerde aynıdır
susturulan çöl, kesilen her gül
haksız her duygu
batırılan her diken
beni hep günahlara iteler

ayândır sana makeda

küçülmüş ruhlarımızla oynadığımız evcilik
kainatın yüzünde kuramadığımız sahilik
beklenen o kıyameti
odalarımıza doldurduğu zaman
mücerret kılıçlarla karşı konulacak olan
aşk olacaktır
çünkü
tarihin virgüllü ayrıntılarını önemsedik hep
tepelerin, dağların ardındaki meydanlarda
geçmiş harpların kılıç seslerini
bütün bir tevarihin

sesi ile suçu belledik
ve asırmda
şimdi
şu anda
taşımak zorunda kalmadık mı
savaşları yataklarımıza?

geçtiğin çağları sunduğun râna
bedenini er meydanı bellediği an
artık ne yaptıysak
dönüştüremedik savaşları aşka

ayağımızı attığımız her kapıdan eyvana geçtiğimizi sandık
oysa yutuyordu bizi
o kapılar
o eyvan

ayândır sana makeda

sevgiye dair bir ölçü kattıysak yaşamımıza
asla varamıyacağız çağcıl bir rüyaya
biliyor olmak aşkı tehdit ettiği an
başlayan feodal müdarebe
dünyaya dair kazandığımız alışkanlıkları
yerle bir ediyor zaten kaç zamandır

bedenimden nasıl ayrıldılarsa
masamdan da küskün ayrılan kitaplar
bütün edimlerime aleyhtar oluyor
ve yüreğimin ötekisine soluyor

ayândır sana makeda

çağımıza yaban düşmüş
bir platonîği yaşıyorum amenna
tüketilen birliktelikten arta kalan inatla
bir kente başkaldıran bu vahdet
bastığım topraklar üstünde
anlatabilmek için duruşumu
bana zaman vermeyecektir asla

biz ikimiz
ben ve makeda
bir çoğunluk oluşturabiliriz belki ama
yine yalnızım
bilesin sevgili dünya...

(1994-1996 Burdur)

Mehmet Şerif Ekici

Masal'ıma Maniler - I -

Aslında o da yokmuş bu da yokmuş. Biri açken biri tokmuş. Sen varınca yanıma ötekiler kaybolmuş. Gülün biri gidince gül bahçesi kurumuş. Geçen zamandan geleceğe fayda yokmuş. Mevsimlerden yaz ve göğe yıldızlar dolmuş.

Gök gürlerken bulutlar ağlamış, yer yarılrken seller akmış. Yağmur gökten deli yağmış, rüzgar esmiş türkü yakmış.

Sevdam gelsin yamacıma, gül koyayım avucuna. Karlar yağmış etrafına, rüzgar gitmiş yatağına.

Bir ay doğmuş ve söylemiş: Sen sen ol meleğim; ihaneti sabra, yosmayı kahra, aşkı yalana teslim etme. Sen sen ol meleğim; sevdanın karasına, aşığın yarasına, cahilin belasına bulanma...

Kerevete çıkmak kolay meleğim, biz erelim gerçeğine...

Mehmet Şerif Ekici

Mavi Masal

Kar kokulu bir kış masalı,
Saçlarının telini müjdeledi diye
Bu kente kırlangıçlar bir kış günü,
Döndüler ansızın sıcak ormanlarından.....

Kar kokulu bir kış masalı,
Bulutlardan yağınca bin bir gecenin birinde,
Dağlardan gümüş kanatlı bir ispinoz,
Kondu kadehimin üstüne...

Masal bu ya ey gülperi!
Belki kar kokulu bir kış masalı
Düşer de menekşe uykumun içine
İyileşir; yarama sardığım hasretin de...

Mehmet Şerif Ekici

Melleril'e Gücenik

- Merhaba, ne haber hacı!
- Abi nerde kaldın ya, sen gelmeden ben kafayı bulcam şimdi. İki saattir seni bekliyorum?
- Ne kıızıyon be köpecik, götürmüşün rakıcıkları, fırça yiyoz bi de ibneden ...
- Neyse hoş geldin... Hem suçlu hem güçlü yine ... Ha! Şefim, kardeş bi bak bize...
- Ne yaptın kardeş..?
- Ne yapım abi... Aynı işte uğraşıyoruz... Sen neden geciktin?
- Hanımla biraz atıştık, moralim bozuldu. Bi kaç defa aykırlattım bu yana ama tartışma bitmedi..Çavalarla ne işin var diyor,purniğe gidecem beklerler orda deyince gıldırıyor şaşor.. Geciktim boş ver şimdi onu sen..
- Abi kaç defa dedim, uğraşma şunla, fikirlerini dikte etme ona... kadın inançlı, illa sen gibi mi olacak..
- Ha hayyy! Yok be köpecik, mesele o değildi, ben onun hayatı sorgulamasını istiyorum. Bi desin ya bi sorsun, bunca nefret üreten bir dinin neden üyesi olduğunu bir sorgulasın... İncancına karıştığım yok ama ne olursa olsun benim ait olduğum inancımın bugün şiddet üretmesi beni ilgilendirmeli.. Senin tarihin son beş yüz yıldır hangi dâhi yetiştirdi, hangi alimle övüneceksin? Bak Avrupa'ya kendi din savaşlarını bitirdiler, ne zaman kilisenin etkisinde kurtuldu onlar, hakkı ve saygıyı öğrendiler...
- Pek öyle değil be üstad.. Bugün İslam aleminin içinde bulunduğu durumu İslam ile açıklamak mümkün mü? Bunun kökeninde yine batı medeniyeti yok mu? Siz eğer bir yüzyıl boyunca bir kıtayı hatta nerdeyse iki kıtayı sömürüp, inançlarını doğal gelişim içinde sürdürmelerini engeller ve olmadık vahşilikler yaşatırsanız, elde edeceğiniz sonuç bu olur...
- Akıl yok mu birader? Bunun ne ilgisi var şimdi batı sömürgeciyle... Rönesans devrimi, giyotinlerin, engizisyonların, kilisenin, yobazların güçlü olduğu bir dönemde ve bunlara rağmen yapılmadı mı? Göster bakalım sen de 1700'lerden sonra İslam Rönesansını gerçekleştirebilecek bir adam?
- Saçmalıyorsun... hem biraz yavaş iç a.. k.., Kovalayan mı var? Şiirde İkbali nereye koyacaksın şimdi? Sonra işte bahsettiğin yıllarda sadece bilimde,İbrahim Hamdi efendi, Ali Münşi'yi nereye koyacaksın? Daha öncekileri söylemiyeyim istersen..
- Daha öncekiler, daha öncekiler... Sanki iyi bok yediniz a.k...Hem ben onu mu soruyorum? Bir Biruni'dir, İbn-i Sina'dır tutturmuşsunuz, bir Hazerfen'le övünün bakalım... Senin uçak sanayinin bütün yazılımları Avrupa'nın, İsrail'in elinde.. Yahu salak mısınız siz? İnsan hiç düşmanına parayla bile olsa silah satar mı? Yazılım onlarda salak.. İstedikleri an senin uçaklarını düşürürler... Kitlerler... Ne savaş gücünle konuşuyon sen.. Övünüp durun bakalım...
- Ben bilmem abi. Ben inanıyorum.. Doğmatik bir insanım ya.. Doğma bu değil mi zaten? Kayıtsız şartsız inanıyorum. Sen bu duvarın arkasını göremem dersin, ben de göremem derim ama orda bir ağaç olduğu söylendi bana ve ben buna inanıyorum...

İnanmakla kalmıyor, teslim oluyorum. Antik Yunan'dan bu yana metafiziği tartıştınız da ne s... yediniz...Ben böyle huzurluyum abi.. Böyle kalmak istiyorum... Cevaplara ihtiyacım yok, cevap da aramıyorum..

- İyi çok konuştun. Bitti şu ufaklık da.. Çağır şu garsonu.

- Gelir şimdi.. Kardeş, sen bize 1 ufak daha ver. Bi de şu tabakları değiştir lütfen? Börülce mi abi? İyi de kalamar yapar bunlar bilirim, karnın aç mı?

- Tokum ben, şu pilaki iyiydi, bir de meyve tabağı hazırlasın tamam.

- Çok da fazla yargılamamak gerek derim ben sayın abim...

- Ya köpecik sen çok gençsin... Biz sizin yaşınızdayken ne mücadelelerimiz vardı?

- Abi kırka merdiven dayadım Allah aşkına, ben mi gencim?

- Tabi olum ne zannettin, kırkında daha peygamber olunur be... Ha hayyyyyyytt...

- Olunmaz olunmaz.. Son peygamber geldi..

- Tam mokarsın olum tam moka... Biz sizin gibi miydik lan...Senin gibi olacak, ebtan aygı gidecek varmıydı öyle..Bi büyüğümüz bişey desin hemen akıttırdı pale...Senin gibi böyle kepçik ağızlı olacak, valla yaparlardı onları kırmızı sekiz.. Doldur be aganın kadehini.

- İyi tamam be, 2 içtin al yine işte, Tekirdağ köy kahvesi sanki ...

- Olum bak... ODTÜ terkim biliyorsun... Bizim kıçımızda don durmuyordu be yavrum... 17 yaşında gittik ODTÜ'ye.. Cep delik cepken delik.. Var biraz okumuşluğumuz ama ODTÜ diyorum be köpecik.. Baba ilgilenmez, anne bilmez.. Gittim abim yol parası verdi, derken yurda yerleştim... Sonra tanıştıklarımız az buz adamlar değil.. Düşün Ahmet İNAM'la tanışyon olum.. Gerçi ondan ödünç aldığım kitapları sonra ona parayla sattım ama ne edecektik be olum..

- Yaparsın sen öyle ibnelikler...

- Sonra 3. ü sınıfa kadar sabır dedik, ettik ama artık yok be dostum.. Sosyal anlamda da savaşın bi adaleti olmalı... Sınıf arkadaşım lüks ciple gelecek okula, biz makarna parası derdinde. Adamlar aşk yaşıyacak en beğendiğimiz kızlarla, eee biz Aristo mantığı tartışacağız..

- Tartışsaydın

- Bak kadam! Şam şeytanı gibi eepten aygırı gitme, Bi purniğe çağırdın diye de ağızıma sışma.. Hayatımı pirkalıyom sana,sen ala dalgada...

- Tamam tamam,, abi bak buranın çok iyi mamzaması vardır. Getirsin, bana geldiğinde yapmıştım ya sana hani... Közlenmiş patlıcanın sarmısakla ve yağda kavurarak müşteriyi kazıklayacak hali..

- Yok istemez.. Neyse işte yapmadığımız iş kalmadı, hafta sonları bileklik ördüm sattım,

pirince isim yazdım, çaldığımız kitapları Sakarya Caddesi'nde sattık.. Benim o zaman beraber olduğum bir kadın vardı.. Ne yapım, koşullar öyle yani, kadın Pomak, ap diye yutacak, bok diye sıçacak... Ben de öyle kendiliğinden onunlayım.. Sonra bir oca aracı oldu bir arkadaşşıma çıktım eve.. Ev iki katlı ile dubleks karışımı bir ahşap.. Gittim Haso'nun yanına.

- Eeeeeee?

- Haso hasta. 80'larda oluyor olum bu anlattıklarım düşün.. Ama imkanları yerinde Haso'nun... Baba bürokrat, anne İspanyolca bilir, piyano çalar bilmem ne.. Haso okulu sevmez, panik ataktır, bilmem nörolojik problemleri de vardı sanki.. Okula uğramaz ama üst kata çıkar 8 saat 10 saat violonsel çalar kafamı şişirirdi...

- İyi ya manyak, yer bulmuşun şikayet ediyon..

- Bi dur.. Bunalıyorum o ara... Haso bazen bağıır yukardan: - Sadoooooo acıktım.. Aklımda kalan tek haykırışı bu.. Yemek hazırlardım o inerti... Bir gün yemekten sonra bir ilaç almış, kutusunu masada bırakmıştı... İlacın üzerinde hatırı sayılır büyüklükte harflerle uyarı vardı: " ALKOLLE ÖLDÜRÜR "

-Umarım alkol almıyordu Haso..

-Hayır, ben bunalıyorum ama. Bir yandan ODTÜ fizik, bir yandan gece Kızılay'da sattığımız bilekliklerden dolayı zabıtalardan kaçma... Bıkmışım be köpecik.. Artık bu şartlarda okuyamayacağımı anladım.. Hem ölüm neydi ki.. İntihara karar verdim.. Birçok filozof ölümü, dahası intiharı övmüyor muydu? Karar vermiştim ölecektim..

2 gün daha bileklik yapıp sattım, 5 bira parası vardı bende.. Eve gittim, Haso violonsel çalıyordu.. Mutfağa geçtim.. Melleril ordaydı... 2 tablet vardı içinde, ikisini de aldım.. Odaya geçtim.. 5 biramı aldım kuzucum, içtim ve sonra üstüne büyük bir huzurla her iki melleril tableti yuttum.. Ölmeye büyük bir aşkla bağlıydım artık.. Huzura gidiyordum... Kurtulacaktım artık tüm algılarımdan..Yukardan Haso'nun sesi geliyordu. Sadoooo, yemek var mı? Ama ben huzur içinde ölmekle meşguldüm..Her şey daha güzel olacaktı ölümümle...

Sabah gözlerimi açtığımda başım davul gibiydi, hava sıcaktı, okula gitmeliydim ve akşam Sakarya Caddesi'nde bileklik satmalıydım.. Kimıldayacak halim yoktu... Melleril'e güvenmişim.

Mehmet Şerif Ekici

Meyvelikte

Orak sesleri duyulurdu meyveliklerde,
Bir dal budanırdı uzakta, büyüsün diye.
Çocuktum,
Urperirdim yine de hışırtılar içindeki
Orak seslerinden...
Sen gelirdin sanki sen
Bir dal kiraz koparıp,
Kulağıma küpe eden ...

Mehmet Şerif Ekici

Miskal Gazeli

Sulbün mü meyletti ahu,sevdan mı gözetti beni
Bilmem nerden geldi acep gerdanın kör etti beni

Bilinmez ki asla sebep, şu deryada bir miskalım
Geldim ki yokluğun burda, yokluğun mahvetti beni

Kani oldum ki çeşmine sen her zaman bi-misalsin
Fena oldum ikliminde zülfün ki lal etti beni

Arş-ı âlada yazgımdır sensin beni mecnun eden
Serdar-ı sine-ı leyldim,gözlerin del etti beni

Gamfroşem, siyahçerdem ne edersen gelemem ki
Züleyha tasını toplar, sözlerin mest etti beni

Yok musun ki şu alemde neden gelmez şu baharım
Pejmürdeyim rana senden dillerin kesd etti beni

Mehmedim sen ne Flatun ne de ilhan-ı iransın
Birkaç sözdü diyeceğin sureti yok etti seni

Mehmet Şerif Ekici

Mizan

Sevişirken ağlama ilminde,
Gidişlerin sözlüğü yoktur.
Terkeylerken ağlayarak sevişen,
mrne karınca bacağı bir not düşer:
-her sevişmede bir ihanet vardır-

Sevişirken bir dize söyle bana,
Bilcümle sanatları mahcup edeyim.
Bir dize daha gelsin ki dile,
Suskunluk ve gözyaşına yemin edeyim....

Mehmet şerif Ekici

Naçar

ne 'yi niçinden ayır
ey ile hey'i sıyr
ve'den bir e al g'ye
istersen c'den kaçır
nacar kaçır hep sıyr..

Mehmet şerif

Mehmet Şerif Ekici

Nakkaş

Söz nakkaşı! İpliğimde sözler var,
İşle nakşı gergefte oynasın yâr,
Sen nakşettin yandan geldi üd sesi,
Bir nakşet ki gelsin yıllar öncesi.....

Söz nakkaşı! Nakşına güneş vursun,
Güneşten yontuldun sen, sözlerime ay lazım,
O gidenin nakşı vardı zulamda,
Desinler bezekçiye; kızda kırmızı kaldı,

Söz nakkaşı! Yap sözüme bir tenzi,
O gitti ki tenzihime bir bahar
Ayraç yaptım elifbama nakşından
Sende dünya, bende "ol" un kudreti

Söz nakkaşı! Al aklımı ve nakşet,
Bilmez miyim aklımdır sana bir yük,
Etamine işle yağlı ilmik urganı,
Sevda yükle göğsüne, o göğüs ki bekledi...

Mehmet Şerif Ekici

Nar ieklerini Unutma

Sen donerken gunaşırı,
Evindeki beyaz ışığa,
Ay, ışık tutardı yoluna,
Sarı pembe burcuyla...

Sen gelince;
Papatyaya kokan bayırlardan koşardım,
Terim papatyaya kokardı,
Seninkisi açelya...

Giderdim sevda kuşum:
Yokluğum: Ki bilirsın,
Meleklerin kanatlarıylaysa,
Beni en guzel kıyafetlerinle yolla;

De ki: Mevsim mi olur aşkta?
Aylardan Mayıs ama
Nar çiçeklerini unutma...

Mehmet Şerif Ekici

Nazende Ağıtlar -V -

- Beşinci Ağıt -

Uçurumdan kestirmeden inilmez Nazende... Zirvelerine dolanıp giden engebeli yolların kullanıla kullanıla giderek daha kaygınlaşan patikalarından asla korkmadım ...

Nazende! Tutkunun yarattığı geçici ahlâk değil zirvelerini yakın kılacak olan, bilginin tatlı yüzü alışkanlığın kolaylığıyla birleştiği bir cennetin sinene yansımadır bu olan biten... Ve şimdi yoran beni o büyük kesinlik o doğru orta...

Çünkü karanlıklar gecelerle gelir. Biz kabullenerek karşınız geceyle gelen karanlığı... Ya da susmamız gerektiğinde susmayı kabulleniriz, bunun için üzülmeyiz sebebini soruşturmayız ya Nazende, sen de böyle kutsal bir kabullenmişliksin işte...

Böyle deriz ama sonra özleriz yine de. İçten içe bir yangın basar ve yangını şikayet edemeyiz kimselere. Çünkü bir yangında olmayı severiz, o yangının içinde kor olmayı. Evet belki kordur ama öyle bir etki eder ki o aşk kordan kora koşarken biz kutsal bir koro olur o şarkıyı terennüm ederiz... Bir terennümdür sesin, hiç duymamış olsam bile...

Ölü çiçeklerinin küllerine dönüşmüş o yangın ve o külde selluka çiçekleri açar. Belki sellukaların yeşermesinin tek şartı toprağında ölü çiçek küllerinin olmasıydı, kim bilir Nazende...

Her aşkın keşfe muhtaç bahçeleri var Nazende. Onca sevip onca kırılırsın ... Onca özlem onca bekleyişten sonra o selluka hatırlatır sana aslında hayatın yeni başladığını... İşte o an yitirip heba ettiğin ve sana şimdi lazım olan ne varsa onlara ihtiyaç duyarsın ve ah! Vaveyla ki vaveyla Nazende...

Nazende! Ben bir yazkârım, konuşkârım, susmanın erdemi gerek bana. Önüme sayfaları yazılmamış sözlükler at. At ki seni anlatmak için ihtiyaç duyduğum sözcükler bu güne dek dile gelmiş olmasın. Yüreğimden süzölsün ve seni anlatacak sözlük yeniden yazılsın aşkımın masalarında.

Yazayım ki anlatabileyim güneşli gecelerde yüreğime nasıl neşet ettiğini.

Neşet eden pınarlardan, serin gözelerden nasıl bir hayatın vücut bulabileceğini. Ve anlamları sadece senden oluşmuş bir alfabenin nasıl okunduğunun okuma yazmasını öğreysin kainatımız...

Mehmet Şerif Ekici

Nazende Ağıtlar - VI -

-Altıncı ağıt -

(Girit Üçlemesi -1)

Suyun karşı yanında bir ada... Kıstaklar yapmalı Alaçatı'dan Lefka'ya...

Ek protokollerle başladı hikaye.. Bir 30 ocak gecesinde. Suyun karşı yanında Kandiye, Esfakye, Laşit ve Hanya... Portakalların en güzel çiçeğinden süzülen Nazende denizde tatlı bir dalgadır hâlâ...

Lefka tepelerinden inip Nida'ya doğru giderken kırmızı papatyalar karşılar seni... İlkbahar geldiğinde Omalos'un bayırlarında gelincikler arz-ı endam ederken papatyalar ve zeytin ağaçlarının arasına serpilmiş ıslak menekşeler de dayanılmaz güzellikte bir aroma yayar Omalos'a... Öyle ki mavi papatyalar şehrin içlerini zorlarken beride Samarya Geçidi'nde pekâla bir lavanta kokusu yayılır tüm adaya.

O vadide kızlar, yemyeşil küçük çayların etrafında yaban incirleri toplarken egzotik bir iklimde sıklamelerle o ovanın yerlisinden " günaha son çağrı " yı dillendirir ve sanki Giritli Kazancakis'in ağzından duyurur onuru: " Hiçbir şey ummuyorum, hiçbirşeyden korkmuyorum, ben özgürüm "

Iraklıon'dan mı girilirdi bu medeniyete Nazende? Bir sebili olmayı tercih edebileceğim bu masalsı ülkeye? Bilemiyorum ve bilemiyorum küs mü durmalı, sevgiler mi yollamalı Resmo limanındaki Gülcemal'e..

Özgün benliğinin yanında benim övünge ruhunun çaresizliğini koyacak bir liman var mı Girit'de? Kandiya'nın serin melteminde günahlardan arınmış Kazancakis'in çağrısına icabet etmek için coğrafyaların bir önemi var mı Nazende? Girit'de doğmadan Girit'li olanların yazgısını kutsamak için yıkanıp arınmak mı gerekiyor acı ile?

Kızıl kahve ile beyaz'ın simgeleri hiçbir medeniyette Minos'taki gibi adil olmadı Nazende...Bunun için Nazende, hadi ilk boşalan kadehi kıralım nazar değmesin diye...

Ve söyler misin; Girit en güzel nereden görünür Nazende? Gidip şiirini oraya yazayım, portakal çiçeklerinin rengiyle...

Mehmet Şerif Ekici

Nazende Ağıtlar - VIII -

- Sekizinci ağıt -

(Girit Üçlemesi -3)

"Ve onlara diyeceksin: Bu nesiller boyunca bana kutsal mesh yağı olacaktır." (Eski Ahid; Çıkış, 30:31)

Asırlar önce Minos kültüründe bu ayet yaşanıyordu. O Atina'yı alma çabasına bir avuç zeytin yaprağıyla gitti... Ve sürülmüştü Girit'e. Rakibi Poseidon Atina'yı aldı... Başladı bir hakkın haksızlıkla mücadelesi.. Ve aydınlatmakta şimdi yirmibirinci asrın karanlık medeniyetini...

Aşk haktı Nazende, imkanlar haksızlık... Sevmek haktı, kaçmak haksızlık. Beklemek haktı gelmemek haksızlık... Hak beyaz bir ışık gibi vardı zaten ama bunu bilmemek haksızlık...

Minos adaletti Nazende. Poseidon zulüm... Ve Girit haktı, Atina haksızlık... Böyle başladı bir aşkın hikayesi mitolojik bir devirde. Aynı öykü tam elli asır sürdü, elli beş asır dillendi ve şimdi bendedir yansıması... Dillendiyse de bilinmedi, doğru söylenmedi... Ve seninle birlikte tarihime eklendi...

Şöyle ki; Milas üzerinden Smyrna'ya geçerken kaderini kendi yazan Midia'dan bir esinti olan Nazende'nin orda bir " post'a "" vereceği yüreği yok muydu? Vardı elbet ellerinde postu ve sunakları. Midia post için çocuklarından geçer ama Nazende bir büyük sadakatin ismi olarak kaldı.

Nazende mitolojik hiçbir ismin karşılığı değildi, çünkü Nazende Smyrna'da İason'un belasıydı... Nazende yüreklere postu kaldırmış bir tanrıçaydı... Nazende Smyrna'da bir kutsallığın adıydı...

Ah! Denizlerde de şakayık olabileceğini nerden bilebilirdim Nazende, Deniz şakayıkıyımışsın sen, bir mercan, kutlu bir mercanmışsın sen, bilemedim işte...

Yüreğime döktüğün her beyaz inci için sana teşekkürler Nazende... O incilerden kutsal İncil'ler dizdim her bir tanesi bir ayet gerçeğinde...

Suyun yüzüne and olsun, göğün rengine... Dağların heybetine yemin olsun Nazende yüreğimin kimsesizliğine, engin ovalara and olsun, baharın yeşiline... Ve yokluğuna and olsun, yok'u bekleyecek kadar asil yüreğime and olsun... Ki seni sevdiğimi işle defterine...

Deniz çiçeğisin Nazende, ada mücevheri! Kapılarını yağmurlara açtın da ondan mı oldu inci bakışların? Bilmez miyim en güzel incinin Girit ıstıdyelerinden çıktığını... Bilmez miyim o dar körfezin bir inciye incittiğini...

İnci misin Nazende Mercan mı? Beni yokluğunla sınayan Ariadne misin Nazende?

Ey labirentlerin sahibesi Ariadne, ey Dinosos'a bile sadık kalabilen soylu kadın! Ey tanrıların kızı Ariadne! Kalk ve söyle! Hangi terbiyenle büyüdü Nazende? Şu sırtındaki asil küfeyle eğilmiş halde duran sırtıma asaletini de yükle... Yükle lütfen Nazende, dayanacak gibi değil çünkü ağırlarım, karşılığı yok olan karanlık günlere...

Yüzündeki semavi bilgiler için tüm bildiklerimden vazgeçtim Nazende. Sana ve sensizliğine benzettiğim tüm çiçeklere ahdimle, şartımla, yeminimle...

Mehmet Şerif Ekici

Nazende Ağıtlar - II -

- İkinci ağıt -

Dedim ki: Nazende! Kirpiklerimden bir gölge düşür ellerine, gözlerimin serinliğini ancak öyle anlayabilirsin, diye...

Dedi ki: Gözlerini orman sanacak kadar meczup olmuş aşkzede! Dervişlikse niyetin, beni Leyla zannetme...

Biliyorum serçenin yüreğini... O minnacık çırpmayı bile duyabilirim Nazende!

Ama dinmedi bir türlü kulağıma gelen çağrışımlar, sesler.. Susmadı ki konuşayım Nazende! Sesimi bir arzunun çılgınlığına alt ettim, şarkılarımı da... İyi ettim Nazende!

Sesim: Suskunluğuna en çok yakışan şeyim... Sesim: Duyulmazım, ayılmazım, huylanmazım...Sesim: Ah! ses vermeyen avazım...

Nazende! Bir öyküye yor beni, bir hayale... Bir sessiz yolcuya yor beni Nazende! Yor beni, çekinme... Nasılsa bir yorgun küheylan düşmüş, ölüyor bedenimde...

Bu eyyamda yıldızlara bakmak marifet değil ki; fezanın sırlarına ermek lazım gözlerinde...

Sende yaşamak demek, seninle yaşamak değil Nazende! . Sende yaşamak, seni yaşamak da değil sadece... Sende yaşamak ariflerin yoluna inat, sende isyan etmek gibi, sadece dünyevince..." Seninle " ya da " seni " değil; sende yaşamak...

Oy Nazende! Hayatla yarıştığım falan yok, yazgıya da amentüm var... Ama Nazende, derin bir yara, tuzla dolduruluyorken izin ver zamanın derinliğine bağırayım... Tuzun yararı acıttığı yok inan, sadece hatırlatması bile inletiyor işte...

Özlemimde içli çağrılar da yok. İçlenmeler veya iç içe geçmeler yok Nazende! Bari rahat bırak sesimi; karşılıklı kayalıklardan aksini duyayım o halde...

Mehmet Şerif Ekici

Nazende Ağıtlar -III-

- Üçüncü ağıt -

Nazende! İstersen beni bir gelinciğin yapraklarına ekle...Uçup gidebilirim belki ansızın, sâba yelleriyle...

Nazende! Hiçbir şarkıma eşlik etme... Yeter ki suskunluğumu suskuluğunla beste...

Nazende! Ömrümün tarihine bir sen not düştün bir de tek heceli bir söylence... Oysa ismindî gördüğüm yıldızlara serpiştirilmiş olan, gecelerce...

Yorgunum Nazende! Tepeden tırnağa gözlerine, özlemişliğime o yetmezmişçesine, özleye (ce) ğime yorgunum. Gelecek zamanın kipi bunca erken mi girer bir kulun vakitsiz cümlelerine?

Bir ağacın dibinde beraber uyanalım o halde.. Susalım meyvelere, düşelim sonra gölgelere, düşelim Nazende...

Belki şirin bir sincap cevizler verir bize; belki güvercinler su doldurur testimize.. Yorgunum Nazende...Durmak istemiyorum artık yâd ellerde, ne olur götür beni defterlerime... Ver kalemi Nazende, çıldırasıya yazayım seni, dağları aşka susamış memleketime ...

Nazende! Yokla beni... Saçlarının varlığından haberdar edersen minnetim kalmayacak yaktığım gemilere ... Bilmeliyim Nazende! yoksa şerh düşecem tüm alimlerin ilmüne...

Sonra ince sazlardan dinlerim seni... Bir tamburun en tiz sesinde çığlık çığığa bestelerim... Yazarım senin için dizdiğim notaları, torosların meşelerine...

Nazende! İhtimalle yaşar mıymış hiç serçe? .. Oluyor işte bende..Ben bir tanrıçayı gördüm saçlarının telinde... Bir keklük gördüm, uçuyordu göğüslerinde, bir hayât pınarı gördüm akıyordu bedeninde...

Gördüm Nazende! Gördüm bir bülbülün sevdiğine türkü söylediğini de...

Mehmet Şerif Ekici

Nazende Ağıtlar -IV -

- Dördüncü ağıt -

Gülbanglar vardı dilimde sabahın seheriydi, şerbetler aktı gökten, ben gündüzdüm o leyli...

Nazende! Derler ki; büyük yüreklerin üstünde kayıp Leylalar vardır... Yanındayken görmediğin Leylalar ki akkorları akar damarlarından.. Belki o yüzdendir Nazende, mermer bedenimde güzel anıtların çıkar...

Sevilen olmayınca sembolleri girmez mi devreye... İşte sembollerini yarattım Nazende... Kişisel bir medeniyetin seninle kaplı bedenimde kurulmuş vakur egemenliğinde...Oysa Nazende,oysa senin açık olmana gerek yok Meryem gibi, Afrodit gibi bulvarlar boyunca. Çünkü sen seçiksin Nazende...

Açık bir deniz sıradandır ama seçik bir Nazende doğada bir kutsal farkındalığın ismidir...Açık bir sevgili yanındadır ama seçik bir Nazende onurlu bir ömre yayılmış sevgidir... Açık bir dağın zirvesi dağcıları bekler ama seçik bir Nazende `nin karlı zirvelerinde kardelenler açınca yamacında duran aşık yaşadıkça kendinden geçecektir...

Nazende: Aklını aşka mağlup etmemiş bir bahtsız olmaktansa kalmak istiyorum inzivamda.Çünkü akıl kördür Nazende aşk ayık. Aşk adildir Nazende akıl zalim...Bana aşkı öğütlemeyen bir akıldan kuru beni... Bana beklemeyi vâzermeyen ve acı çekme sebatını vermeyen bir aşk ancak kötü eder beni ...

Ve Nazende, belki bu yüzden üç dilde sevdim seni ... Üç kültürle duygulandım,üç geleneğin feryadıyla akıttım gözyaşlarımı içime, üç örfün mahçubiyetiyle utandım üç medeniyetin lugatları boyunca sevdim seni Nazende...

Ve asla sitem etmiyeceğim Nazende, sitemin sisleri yorar seni, bitkin düşen ben olurum yine de... Hani bir şakayık kuşu bir şakayık çiçeğine konar ya ve yine de tamamlanmaz ya manzara, işte öyle Nazende işte öyle, duvardaki boş tablolarım hep seni beklemekte...

Ah! Nazende; ah büyük kentlerin meri keklığı! Oklar semaya her doğrulduğunda sen konuver beyaz bir bulutun üzerine...Güvenle indirecektir seni bulut, yüreğime...

Mehmet Şerif Ekici

Nazende Ağıtlar - VII -

- Yedinci ağıt -
(Girit Üçlemesi - 2)

Ve zeytin ağacı dedi ki: Aidiyetim sadece bana aittir, benim kadim buyruğum şudur ki: Ben bir ağacım ve evvelim ve sonum ve gölgemde doğanlar sonsuza dek burada olacaktır...

Bu yüzden Nazende'nin aidiyeti hep kendinde kaldı. Suskunluğunu kutsayan bir iristi, bir de kentini süsleyen sarmaşık. Hep anladı göklerden doğan maviyi ve hep affetti kanatan bembeyaz özelemleri...

Elez ağacının çerağından yayılan ışıklar sadece bir denizde yakamoz olmakla kalmadı. O tüm dünyada aşkın ve asaletin ismi ile Homeros'un sayfaları oldu...

Şimdi Nazende bir neden aramalı mıyım seni sevişime? Elinde tuttuğun üç yüzükle sen, nasıl bir aşk yolluyorsun evrene bir bilsen... Lyra, kalbimin tınısıdır Nazende ve lavta; içime işleyen bir baharın sesidir ve dans; hak edilmiş özgürlüğünün olağanüstü figürü..

Nazende: Yüreğime inen bir ayetsin sen... Nazende: Bir hikayenin sonusun sen...
Nazende: Sevginin güle rengini veren tanrısal kanadısın sen...

Sen iki kere yabancısın doğduğun şehirlere Nazende bense defalarca yabancı... Sen Girit'de bir mübadil, ben dünyanın tümünde bir muhacir... Sen gittiğin her berzahtan geri geldin, ben gittiğim hiçbir yerden dönemedim...

Belki de o yüzden mehtabın aydınlattığı sokaklarındayım Nazende, her gece o ayın parlattığı gümüş suyu sokaklarında bir paignotis gibi dans ediyorum, dans ediyorum deli gibi zeytin dallarıyla ve Moundakis çalar lyra'yı, İdi'nin saraylarında..

Ben, tanımadığım taşlarla döşeli ve şimdi ay'ın aydınlattığı bir sokakta yakışıksız bir yabancı gibi dans etmekteyim Nazende... Dans ediyorum bilemezsin, çift başlı baltalarla, boynuz çiftleriyle, yerin altına hükmeden yılanlı kadınlarla, denizde golyan balıklarıyla ve şimdi döne döne kendime döndüm Nazende...

Beş kıtanın her birinde sana dair izler aradım Nazende ve dört okyanusun suları çekildi seni severken. Sunaklarda kimsesiz bir ergen gibi kaldım Nazende, ya da ruhumla erince ulaşmış kanlı kâselerde... Beni lambamla gömün o yüzden Nazende, çalan lavtalar eşliğinde allı morlu giysilerimle...

Düşünsene Nazende sen Zeus ile Europe'nin kızı ben bir peygamber torunu... Ben Raha'dan Kenan'a göçerken sen İdi Dağları'ndan Olimpos'a... Ben çöllerimde zemzem ararken sen denizlerinde kadırgalarla...

Ve şimdi yakarıyorum sana sevdalı ada: Sokaklarında çalan lavtalar, lyralar ve oynanan danslar aşkına, bizi aşktan öte bırakma! Ve Nazende! Ya binip kaçmalıyım gemilerinde ya da kalıp susmalıyım denizlerin izin verdikçe...

Mehmet Şerif Ekici

Nazende Ağıtlar - XI -

-On birinci ağıt -

(Grek Dörtlüğü - İkinci Mısra)

Kalk gidelim Nazende! Lepsina'da Mister zamanıdır. Şenlikler başlayacak birazdan, şiir okuyacak Orpheus...

Bizden söz edecek sonrasında: Aşkın kadiminden söz edecek; göklerin bizi sevdiğinden, denizlerin coşkusundan, aynaların kardeşliğinden söz edecek... Kalk gidelim Nazende, Orpheus'u dinlemeye...

Sorarız belki tanrılara! Siz yokken kim vardı? Ya da siz yokken de biz vardık deyip isyan etmeye alışık insanlar olduğumuzu söylemeye. Aşkın derinliğinden gelen Eros vardı demeye. "Ben" liğim vardı, Nazende'nin benliği ile hayat bulduğumu demeye ...

Hesiod ordaydı. Kaos vardı demedi mi yirmi beş asır evvelden? Demedi mi Nazende? Aşk olmazdan önce huzursuzluğun sesini duymadık mı hepimiz? Aşk olmazdan evvel çölün kuraklığını görmedin mi Nazende! ?

Kalk gidelim Nazende! Anlamaz bu çağ bizi. Bilmediklerini kanıtlama çabasındadır çünkü çağın yoksun kulları. Ama bu akıl paklamaz bizi.. Derdimizi anlayamazlar Nazende!

Gidelim hadi; Eşini cehennemden alan Orpheus'un sadakatine doğru gidelim Nazende. Metis'e gidelim hadi. Gül suyu fıskiyeler serpilsin senin gül yüzüne...

Kalk gidelim Nazende! Öğretilmiş tarihte bize bir yer kalmadı. Bu coğrafyada sesimin sığacağı dağ yok, gönlümü koyacağım bir zirve, derdimi yazacağım bir hilye yok.

Nazende! Gidelim hadi! Kaplumbağa kabuğu sazlarıyla ozanlar anlatsın bari yüzümüzü; Gün doğumunu görelim aşkın nazik tellerinde. Sonra gün batımını da nazlı yüzüne vuran güneşin hüzmelerinden içelim. Koyalım ayan beyan bir tasa, senin şarabının ahurasal tadında.

Kasımdır Nazende. Sarıdır derlerdi Kasım'a ben inanmazdım beni sarartıncaya dek... Pastel renkler gelişinin rengi oldu. Solgun güzün serin ağaç hisirtirleri yüzüme vurdukça imbatların esintisi gibi huzur diliyorum onlardan.

Seni diliyorum meşelerin döküleninden, sedirlerin yükseğinden, kestanenin sessizliğinden, palamutun düşüşünden, çamın yeşilinden, meyve ağacının anneliğe hazırlanışından.

Seni diliyorum Nazende! İspinozun gelişinden, kırlangıcın göçünden, bir sonbahar orkidesinden, güz zambağından, çuhadan, kamelyadan diliyorum seni Nazende...

Öldüm! Tarifinle ölünce acısı yok imiş.. Hiç acıtmıyor her gece ömrümü alan Azrail bile... Amansız zorba tanrıların acısını bir sen bilirsin bir de Ariadne Nazende. Sevdanı anlatıyor kendince, sonra canımdan can alıp gidiyor, ben seni özledikçe.

Nazende! Ya yanımda olacaksın, ya da ömrüm oldukça sır küpümde... Kimse bilmeyecek ismini Nazende, kimse tahmin edemeyecek ömrümce...

Kalk gidelim Nazende! Sevdalaşma zamanıdır. Seni sevmelerim bekler ötede.
Islanamadığın yağmurlardan korkma! Islanan o gözlerin, tüm doğaya sınırsız huzurlar
ve adı denizlerce duyulmamış sonsuz derinlikler vermekte...

Ah! Daha siyah kalemlerle yazılmalı, peşine taktığım şarkıların göfteleri de...

Mehmet Şerif Ekici

Nazende Ağıtlar - XII -

-On birinci ağıt -

(Grek Dörtlüğü - İkinci Mısra)

Kalk gidelim Nazende! Lepsina'da Mister zamanıdır. Şenlikler başlayacak birazdan, şiir okuyacak Orpheus...

Bizden söz edecek sonrasında: Aşkın kadiminden söz edecek; göklerin bizi sevdiğinden, denizlerin coşkusundan, aynaların kardeşliğinden söz edecek... Kalk gidelim Nazende, Orpheus'u dinlemeye...

Sorarız belki tanrılara! Siz yokken kim vardı? Ya da siz yokken de biz vardık deyip isyan etmeye alışık insanlar olduğumuzu söylemeye. Aşkın derinliğinden gelen Eros vardı demeye. "Ben" liğim vardı, Nazende'nin benliği ile hayat bulduğumu demeye ...

Hesiod ordaydı. Kaos vardı demedi mi yirmi beş asır evvelden? Demedi mi Nazende? Aşk olmazdan önce huzursuzluğun sesini duymadık mı hepimiz? Aşk olmazdan evvel çölün kuraklığını görmedin mi Nazende! ?

Kalk gidelim Nazende! Anlamaz bu çağ bizi. Bilmediklerini kanıtlama çabasındadır çünkü çağın yoksun kulları. Ama bu akıl paklamaz bizi.. Derdimizi anlayamazlar Nazende!

Gidelim hadi; Eşini cehennemden alan Orpheus'un sadakatine doğru gidelim Nazende. Metis'e gidelim hadi. Gül suyu fıskiyeler serpilsin senin gül yüzüne...

Kalk gidelim Nazende! Öğretilmiş tarihte bize bir yer kalmadı. Bu coğrafyada sesimin sığacağı dağ yok, gönlümü koyacağım bir zirve, derdimi yazacağım bir hilye yok.

Nazende! Gidelim hadi! Kaplumbağa kabuğu sazlarıyla ozanlar anlatsın bari yüzümüzü; Gün doğumunu görelim aşkın nazik tellerinde. Sonra gün batımını da nazlı yüzüne vuran güneşin hüzmelerinden içelim. Koyalım ayan beyan bir tasa, senin şarabının ahurasal tadında.

Kasımdır Nazende. Sarıdır derlerdi Kasım'a ben inanmazdım beni sarartıncaya dek... Pastel renkler gelişinin rengi oldu. Solgun güzün serin ağaç hisirtirleri yüzüme vurdukça imbatların esintisi gibi huzur diliyorum onlardan.

Seni diliyorum meşelerin döküleninden, sedirlerin yükseğinden, kestanenin sessizliğinden, palamutun düşüşünden, çamın yeşilinden, meyve ağacının anneliğe hazırlanışından.

Seni diliyorum Nazende! İspinozun gelişinden, kırlangıcın göçünden, bir sonbahar orkidesinden, güz zambağından, çuhadan, kamelyadan diliyorum seni Nazende...

Öldüm! Tarifinle ölünce acısı yok imiş.. Hiç acıtmıyor her gece ömrümü alan Azrail bile... Amansız zorba tanrıların acısını bir sen bilirsin bir de Ariadne Nazende. Sevdanı anlatıyor kendince, sonra canımdan can alıp gidiyor, ben seni özledikçe.

Nazende! Ya yanımda olacaksın, ya da ömrüm oldukça sır küpümde... Kimse bilmeyecek ismini Nazende, kimse tahmin edemeyecek ömrümce...

Kalk gidelim Nazende! Sevdalaşma zamanıdır. Seni sevmelerim bekler ötede.
Islanamadığın yağmurlardan korkma! Islanan o gözlerin, tüm doğaya sınırsız huzurlar
ve adı denizlerce duyulmamış sonsuz derinlikler vermekte...

Ah! Daha siyah kalemlerle yazılmalı, peşine taktığım şarkıların göfteleri de...

Mehmet Şerif Ekici

Nazende Ağıtlar - XIV -

(Kaf Dağı yürüyüşü son tepe)

Eski uzun geceler yok, her şey kısa Nazende... Gece kısa, aşk kısa, hayat kısa...Ben bin bir gece masallarından geliyorum Nazende, mümkün olsa da çılgımlım kısılmasa...

Şehrazat'ın sabrına nail olmuş bir Şehriyar olmak istiyorum... Yaraları saran Şehrazat'ı bin bir gece evet tam da bin bir gece dinlemek, yeniden koşullanmak yeniden kuşanmak istiyorum Nazende. Bir Dünyazad'ın olsun yanında, Dünyazad'ın da sana ömür katsın Nazende...

Şehrazat'dan ayrıldığımda seher atıyordu. Yeni dalınmış bir uykunun şafağındaydım. Şehrazad anlatırken masallarını Şehriyar'a, ben bacadan dinliyordum. Sıcak tüten bacaya düşmeden Kaf Dağı'nın altıncı tepesine gitmek için işaret buldum. Yedinci ve sonuncusunu görebilecektim.

Azığımı koydum çıkınım, kulağımda, uyumuş Şehriyar'a söylenen Kaf Dağı şifreleri, gözlerimde Şehrazat'ın hayali ve en küçük tepe olan altıncısı Ağrı Dağı gibi.

Çıktım Nazende bir dağı çıkınımla ... Yolda ren geyikleri,bin bir türlü kuşlar,ürkek dağ keçileri,hazallar,yüzlerce renge bürünmüş ceylanlar ile yedi ötüslü kuşlar vardı... Kızıl kayaların üzerlerinde bülbüller, yepyeni besteleri şakıyarak okuyorlardı...

Dağın zirvesine vardığımda karda yeşeren geniş bir flora ile dünyada göremediğimiz ağaçlar gördüm. Karda kıpkırmızı duran nar ağaçları, renkli sedirler, kırmızı açmış papatyalar, mavi gelincikler, lavanta gibi kokan güller,sarı zerdaliler karlar içinde yeşermiştiler. Dünyada görmediğim böyle bir zirve Şehrezat'ın anlatımıyla örtüşmekteydiler...

Bu olağandışı manzaradan başımı kaldırıp karşıya baktığımda yeşil zümrütten olağanüstü bir köşk gördüm. Sarı yakuttan pervazları olan bu köşk semanın tüm etrafını kuşatıyordu. Çevresi Bahr-i Muhit ile kaplıydı.Yeşil zümrütten bir zeminin üzerindeydim.Görünmeyen bu dünyada Zümrüd-ü Anka karşıladı beni ve o yeşil köşkün sırça odasında kanatları yakutlarla süslü, tüyleri elmas ve safirden taşlarla bezeli Simurg'un odasına götürdü beni.

Bilge kuşun büyüsünden midir bilmem dile geldim Nazende:

Dedim: - Ey Simurg! Nazende benden öte, benden uzak benden bigane

Elleri elmas bir koltuğun üzerinde, gözleri mavi papatyalar gibiydi Simurg'un. Kanatlarını gerdi biraz ve:

- Oğlum, dedi; o hikaye, dünyanda kurduğun bir kinaye.

İrkildim Nazende, ama bilge sesin etkisi çok sürmedi:

Dedim: - Ey Simurg,o uzak kalenin birinde tutsak, ne gelir elimden?

Doğruldu, süzdü beni Nazende'yi süzer gibi:

- Dinle beni aşık! Özgürleştir ama bırak onu kalesinde

Kalesinde özgür müydü acaba? Düşünmeliydim şimdi, haklı mıydı Simurg?

Şaşkınlığım arttı ve sıkıldı Simurg. Yine de tutamadım kendimi Nazende. söyledim:

- Bir uçan halı ver bana, Nazende'yi bindirip çıkarmalıyım kalesinden, o belli ki tutamıyor atının yelesinden.

Kızdı Simurg ve çığlık çığıya çıktı ses gagasından:

- İn dedi Kaf Dağından, derdin dünya, sonsuzlaşacak adam değilsin sen..

Üstüme alınmadım Nazende... Sen sonsuzluğum ve masalımsın elbette... Ve Nazende ellerini tutmam evrenler ötesinde... İndim Kaf Dağı'ndan ve anladım ki anlatamaz seni Simurg bile...

Mehmet Şerif Ekici

Nazende Ağıtlar -1-

-Birinci ağıta önsüz niyetine-

Ben incire yeminliydim sen sonsuz göklere...

Seni getiren gemiyi biliyordum sadece, beni mürettebat belleme... Denizlerinden geldim Nazende! Okyanusunun dibindeki çöllerden... Suskunluğuma uzun sedir ağaçları girdi de ondan binemedim gemilerine ve bu yüzden sözcüklerimin aktığı sayfalardan anlamların süzüldü...

Ki seni yazmak yazılmışların eteğinde bir gölge ve kalemler sonsuza kadar sürececek bir cümlenin peşinde...

Kapıların susmuşluğunu ben bilirim. Son sesinden sonra başımızdan dökülen hissi ve kapıların arkasında durmayı... kalıp durmayı, kalıp beklemeyi bilirim Nazende...

Sonra bir oda kurtulurken karanlıklardan, altından yapılmış ejderhalar gibi güneşin doğabileceğini de bilirim...Bu yüzden kötü huyluyum Nazende! Huydan anlamam ben, hâl dervişiyim tekkelerde...

Bilirim yüzünü Nazende! Bilirim suskun durmuşluğunun arkasındaki ölümü. Binaların arasında umutla gökyüzüne bakmayı bilirim. Şafağın, denizi cam yeşiline nasıl bürüdüğünü bilirim. Ama sen bir fulyada beyaz ol, bir dağ kuşunda mavi...

Susma Nazende, biliyorum menziller hep akacak. Biliyorum seni duymayan çığlığa sesini vermezsin. Ama baksana göğümüz bugün çok ağır Nazende...

Hem konuşursan Nazende, üçetekli kadınlar seslenecek sabahın bereketine; hem susmazsan Nazende, sevdalaşmış kelebekler konacak pencereye ve şimdi uzaklarda yağmurlu bir yürek seni özlemekte...

Nazende! Yolculu beni Şirazi'nin göğüslerine ... Ama hayır, sen de gel Nazende, ben beyitler okurken sesim ol, İsfahan'da Yemen'de...Ya da sonsuz bir okyanusun denizden yapılmış mezarlığına itele...

Nazende! Yaşıyorsun sen... Bir ormanın peri kulübesinde. Sen masalını yaşıyorsun kırk gün, kırk gecelerce... Ya da kabullenemediğim bir gerçeğin çiçek bahçesinde...

Mehmet Şerif Ekici

Nazende Ağıtlar -XII -

- On beşinci ağıt -

(Mezopotamya Havzası – Dişi Irmak)

Dicle'ye varmadan vakur bir havza vardır. Naziktir, nazenindir, tatlıdır. Bunun için Mezopotamyalılar bu nehri hep dişi görmüşler... Hep bir bayan edasıyla yaklaşmışlar Dicle'ye ... Kız çocuklarına onun adını vermişler...

Dicle'den Zağroslara kadar ağlayan lalelerin gizemiyle yeşerir çimenler. Geniş ovanın sonsuz bereketi Dicle'yi kabartıp taşırır. Öyle ki Kurna 'da sevgiliyle (Fırat'la) birleştiğinde artık vuslat tamamlanmıştır...

Bir çölü yaran ve yardığca can veren Dicle; çöllere bereketli bir hilal şekli verir. Mezopotamya sümbülleri kayaların diplerinde gizemli kokular sunar. İsmi sanı olmayan çiçekler derin ve efsuni kokular sunarken öte yandan siyah güller açar Halfeti 'de. Kar tanesine benzeyen peygamber çiçeği, yine bu kadim coğrafyanın renkli florasını süsler.

Diyarbakır'dan Ninova'ya kadar uzanan çölde Fırat'ı arayan Dicle'ye; lavlavuk çiçekleri ile zigelok, xerdek, şilan, hebogurmo, berrû ve guldexûn çiçekleri eşlik eder. Bu çiçeklerin yaydığı büyülü kokuları ile Mezopotamya güneşinin Dicle'de oluşturduğu gümüşü suyun ve aydınlığın içinden çağımıza armağan edilmiş bir sevgili çıkar, adı Nazende...

Nazende, Mezopotamya Havzası'nın sanrılı ovasında görüldüğü bilinen aşkın ismidir. Nazende bir çöl güzelidir ve tarihi cebinde taşıyarak yüzümüze serper.

Örneğin ben Nazende'den öğrenirim "Yaratılış" ı ve "Büyük Tufan" ı. Mesela Mezopotamya Bilgesi Ea'nın Gilgamiş'a verdiği sırrı: " - Kamış çit! Kamış çit! Duvar! Duvar! Kamış çit dinle! Duvar anımsa! "

Ben tufan koptu sandıkça Nazende bana tufanları öğretir. Ki boranımı gülümseyerek karşılayabileyim diye. Yaktıkça beni Nazende, yanmamayı öğrendim bile ...

Ben Nazende'den öğrenirim Semiramis'in sıla hasretini. Babil'in asma bahçelerinde aşkın taraçalandığını ...

Nazende'den öğrenirim yanarken gülümsemeyi, boğulurken saframdan türkü yakmayı, ölürken sevda sevda terlemeyi.

Şimdi ellerimi tut Nazende. Neşet etmişliğinden tutayım gayrı mutluluğu.

Nazende! Çiçek dediysem sensin ve renklerinin hükmüne beni de ekle.

Nazende! Ölmek üzere olan umuduma Semiramis'in asmalarını yükle.

Nazende! Hatırın için yaşadığımı biliyorsun, beni umutsuz eyleme. İkrar et sükut etme, Binevşin yaprağından berrînin tasına dolan efsunu yay evrene, ki lalezârı cemaline yerleştiresem, yavan kalır yine de.

Beyan-ı hâlim olmaz hiç, sen zar-û perişan olma diye. Sen handansın zar etme, sen rânasın bed-i cihan etme.

Nazendem! Şeb-i yeldamsın, aşk-ı mahcurumsun. Tenha bulsam seni, perdelerini açamam. Divane oldukça ben, perdeleri kapattın Nazende.

Nazende! Beyan-ı halimsin, handanım, nihalimsin... Sen göründükçe Dicle'nin gümüşi sularında, ben yüzerim oralarda.
Dünya durdukça ...

Mehmet Şerif Ekici

Nehênî

Hezar stran bibarînîm li ser porê te
Min kincê ku laşê te naveşêrên kirîne ji bo te

Belê heyf heyf! Evîn a min a gewre
Di nava bêderfetîyada dinale

Gelo bîranîn tiştêk çewane?
Kî dizane ezmûn a evînekî bi agir?

Lewra esman seranser bûye hêvî
Û erd gola çûndin a te...
Em bilind nabin ti car
Ta ku ji dila, xûyn neherike ser rûyê erd a te?

Rê kî ne xuya, di ferşbûn a çûdarîya;
Û tenêtiyek tipî tarî. di nav por ê te ê xelek
Belê em herdu jî zanin
Ne ew qonax bû rêya te
Lê tu nizanî
Nehênîya haşîtî a ku ez tê de

Mehmet Şerif Ekici

Neva

İşte dedim: bu gönüle derya sığıdı
Yanma dedi: sevdamıza tarih gerek
İsmin dedim: yağmur muydu bana yağdı?
Kim ki dedi: yok yağmurum aşkım selek
İçtim dedim: İçtiğim bedeninde bağıdı
Doğam dedi: Böyle buyurmuştu felek
Oylum dedim: Rengin ki gönlüme ağdı
Garip dedi: Gelmedi mi sana melek?
Dağım dedim: Sevdan içime sığardı
Uzak dedi: Öyle geçilmez ki hendek
Nilim dedim: Tüm evren ömrümü saydı
Nasıl dedi: Gelsem mi acaba demek?
Evet dedim: derdin yüreğimi sağdı
Vasat dedi: Bu mudur verdiğin emek?
İste dedim: Sen istedin yürek çağdı
Neyim dedi: Ben çağlarsam çağlar felek..

Mehmet Şerif

Mehmet Şerif Ekici

Neymey

Ney ve mey uyandırırdı aşkı
Esrik aşklar ki sevdadan öte
Veyl ateşi ki başka sızı
İlkoluş umuttur sanki ey ilkin kızı
Eyyam mısın,nurdan mı?
Gözlerime ak bazı...

Mehmet Şerif Ekici

Nisantesinde Vav Halinde Yaşamak

Elif olmak istemedin. Vav halinde yaşadın...

Eyyüp gibi yaşadın ama gözlerin hekim aramadı. Yurduna benzesin istedin yaraların da. Ona borçlusun işte, büklüm büklüm duran sırtının secdeye yakışmasını...

Mor menekşelerin rengiyle baktın dünyaya. Çiçek baygını kokuları her duyduğunda mutlu olman ondandı. Sakın üzülme anlamını yitirmiş nesnelere, nisantesi saçlarına bir badem çiçeği iliştiriverdin mi geçer gider ihanetin sana kara çalması...

“Şifanım” diyen herkese “şifamsın” dedin. Verdikleri orantısız zehri kanayarak içtin... Kırmak yoktu hayatında oysa; onun için insandın... Kırılmamış gurbetin, dokunulmamış ziynetin, yargıdan kaçmış hesabın kalmamıştı senin...

Vav halinde yaşadın elifte gözü olanlar kaybetti... Susmuştu ebcet’in şifresi, kalbine saplamıştın artık en keskin harfin çatalını...

Eyyüp sendin aslında İbrahim de sen oldun.İçtiğin su hatırına Hâcer’i unutmadın...

Ve artık yol al Kenân’ın çöllere doğru, o çöl sensin o dikenler ayağının tabanı...

Vav hâlinde doğdun sen, vav hâlinle ölmelisin ... Elife özenme sakın, sen Firavun değilsin...

Mehmet Şerif Ekici

O Kadın Gibi

Kuşlar kavga ederken
Yılanı parçalarlar
Bir zehri uyutarak
Bir aşka uyanırlar

Mahcup bakar insanlar bu kavganın sonuna
Bir gulyabani gibi temkinle yaklaşırlar

Kuşların kavgasında taraf olunmaz imiş
Sen bağırırsın ama
Onlar ancak cıvıldar...
Senin kaçacağıın yer, bir kirli meyhanedir
Onlarsa usul usul
Bir gül dalında ağlar ...

Mehmet Şerif Ekici

O kuşlar veya Okuşlar

Kara kuşlar hububata zararlıdır dediler de ondan oldu ilk canlıya kıyışım... Aslında tam öyle de değil, demem o ki cana kıyan birine ilk şahit olmuşluğum ...

Bir gün söğüt ağacına kara kuşlar tünemişken bir kırma sesi duydum ve ondan sonra oldu bir katliama ilk şahitliğim...

Kara kuşlar vardı çocukluğumun sahrasına ekilmiş buğday ovasında... Ben Yusuf gibiydim ama yok hatta değil, Eyüp gibi hasta hasta peşlerinde... Bir gün bir amca "Süleyman'ım" dedi bana ve konuştu kuşlarla...

Konuşmak mı? Günahı boynuna ama belki de öldürüyordu onları, bilemem. Konuşmuştur belki de Süleyman, çocukluğumda krallığı ilan ettiğim o tarlada... Kuşlarla...

Çöl kuşları vardı çölümde, onlarla konuşmaz da öldürür gibiydi Süleyman...

Ha bir de köyümüzün arka yanı ormanlık... Kurtlar dolaşırdı orda... Hatta bir kurt vardı, iki yavrusunun olduğunu söylerlerdi ininde, unutmam. Görürdüm orada burada hatta... Bir gün Süleyman vurdu iki yavrusundan birini, duydu bunu kurt... Üç gün uludu köye doğru, bir bendim içi yanan...

Şimdi söylersem kızarsın kara kuşun şarkısını... Benim dilimdir desem inanmazsın, yine başka eziyet... Hangimiz ana diliyle konuşur ki...?

Hangimiz kuş değiliz ki bir öteki için, ve hangimiz kurt...? Ve açıkçası: Çoğu zaman kurt gibi gördüklerimiz aslında birer kuş ve kuşa benzettiklerimiz birer kurt değil mi? ... Şimdi durmuş Medine'nin gölgesinde bir şehrin emini kılıyorum seni ve medeniyetinin göğsüne çığlık çığığa haykırıyorum sesimi;

Çöllerine düşürdüğüm rükû ve secdelerim adına bağışla beni...

Rabbinden dile! Günahkâr halimin affını...

Günahıma sebeptin sen; dilersen yeniden belirle safımı...

Temizle ey sevgili, temizle evhâmımı...

Mehmet Şerif Ekici

Onu

- O'nu tanıyorum dedi Diyarbakır

Saçları meneviş elleri ıtır -

O bir konuydu. Berrak bir odak güçlü bir sestti. Böyle bir odak çok zor bulunurdu. Bireyin sürekli gelişmesini sağlayan, büyük ideallere kavuşturan böyle kişiliklerdi. O Sartre'nin Anny ismini takip somutlaştırdığıydı, Marceau'nun Creezy deyip anlattığıydı. Onun gizemi son derece açık oluşundaydı. Onun vefası küstahça davranışlarındaydı. Her şeye rağmen böyle bir kişiliğin yüceltiliyor olması haksızca değildi. Çünkü onu yüceltmek insanı yüceltmektir.

O, ulaşılması, çözülmesi gereken bir bireydi. Hiçbir zaman gerçeğini ele vermeyen ve bu halinden " hayatı denemek isteyen biri " sonucu çıkarılabilen fakat böyle olup olmadığı bile hiç bir zaman çözülemiyen bir bireydi.

Olaylar onun gözünde cazibesini çok çabuk yitirebiliyordu. Bu da ona sürekli değişik anları, değişik insanları, değişik ortamları görüp tanıyabilme imkanı sağlıyordu.

O, Nietzsche'nin bir ömür peşinden koştuğu yerli yerinde bir " Sur Hommo " bir " Fevkelbeşer" di. O Zerdüş'tün bir öğrencisi ama aynı zamanda bir Wagner bir Cosima idi.

O Kozet gibi sabırlı ama Jervez gibi günü geldiğinde sonlandırabilirdi. Onu anlamak belki en çok Zola'nın işiydi. O Zola'nın anlatınca hastalandığı Nana'ydı.

O netliği ve bilimselliği sayesinde gelişimi süreklileştiriyor bunu ayrılığa endekslemiyordu. O tavırlarıyla sonsuzluğu çağırıştırıyordu. Bu sebeplerden dolayı onu; gelişimi sağlayan, gelişime iten yalnızca bir motiv olarak anlamak mümkündü.

O kaba bir materyalistti, hiç bir nesne veya insan olduğundan başka bir şey değildi onun gözünde. Onun hayata ve nesnelere bakışı işine yaradığı kadardı. Bakışları bir kimyager kadar objektifti. Bakışından geriye muhakemesi ve sadece kendisinin bilebileceği düşünceleri kalırdı.

O yenikti. Bunun acısını yenerek çıkarıyordu. Ürkekti, beni gördüğünde titrerdi. Onun psikolojisi mantığı üzerinde herhangi bir etkiye sahip değildi. O korka korka en korkunç şeyleri söyleyip yapabiliyordu. O karşısındakinin mantığını kendi dayanılmaz güzelliği içinde eritip iradeni yönlendirebiliyordu.

O Zin'di Mem'ni arıyordu. Gerisi onun için önemli değildi. Sevişirken bile iffetliydi. O günlerce benim sonra yabancımdı. Onun bugün yaşadıkları yarını bağlamıyordu. Zaman kavramı yitirdikçe yitiriyordu değerini onunla.

Mantıklıydı, çelişmezlik ilkesine sadıktı, belki sadık olduğu tek şey buydu. Konuşurken soru işaretlerine yer bırakmıyordu. Susmazdı. Bildiğini kabul ettirmek için her bedele hazırdı.

O kadınlığı çok ön plana çıkmış seranser bir dişiydi. Çok dişiydi. Onun olgunluğu gece yarısı düşüncelerinde saklıydı. Gündüz resmi davranışları vardı. Halleri sıcak, sarıcı ve kuvvetliydi. Yine de kendi hemcinslerinin özelliklerini en üst derecede yaşardı.

Sabırlıydı ve bu sabrını çok tuhaf bir bilince borçluuydu. Ondan taşan bir olay yoktu. Beklerdi. Beklemesini çok iyi biliyordu. Bütün elde etmelerinin tadını o kendi ölçüleri ve anlayışı içinde çıkarıyordu.

O yabaniydi aslında. Çok iyi sosyal ilişkileri vardı ama gizli bir yabansılık hali içindeydi. O bir umuttu. Göğün berraklığını, Nisan'ın yeşilini ve bütün yaşamsal hazları yaşayabileceğime dair bir umut. Onun varlığının bendeki devamlılığı böyle devam ediyordu.

Onu gizlice bile sevsen senin oluveriyordu, gizlice bile küssen yabancılaşıyordu. O davranışlarıyla bile soru soruyordu. Kendini açıklamaya dönük davranışlara girmiyordu ama buna rağmen karşımda apaçık ve çıplaktı.

O, kimsenin değildi. Bir aidiyeti yoktu. Belki herkesin istediğini bulabildiği ama sözcükleri karışık yazılmış dizinsiz bir sözlüktü.

O bir yalandı. Akademik düşünen, Venüs kadar güzel, bilge bir yalan. Bir ilahe gibi taptığım belki de bir ömür seveceğim koskoca bir yalan...

Mehmet Şerif EKİCİ

Mehmet Şerif Ekici

Ormanın Kim?

Senin gülüşün kim? Kim bakacak gözlerinin renginde beliriveren umuda? Kim o, dudakların en güzel halini alırken bahtını yaşayan?

Senin sığıntın kim? Kim o, sen sevgiye ihtiyaç duyarken kedimsi sığıntılarına yastık olan? Kim bir serçe yüreği gibi titreyen ellerini tutuyor?

Senin ormanın kim? Kim yuva yapacak benim olmayan dallara? Kim o, bir sincabın cevizini sakladığı duldaya hırsız olan?

Senin yağmurun kim? Kiminle ıslanıyorsun tepeden tırnağa; aşkımın bu en yağışlı mevsiminde? Kim o kainatım ıslanırken, beni baştanbaşa kanatan?

Mehmet Şerif Ekici

Örtmez

Örtmez libas ördüm sana; saklamaz sendeki teni,
Zifiri tenhalar gördüm; dertlemez ki derya beni,
Gülrüya yaşamdır sende; aşkın bu en saf ezeli,
Elimde sevdandır duran; , umarım göz eler seni...

Sinem midir derdin yağmur? ! derdine okyanus gerek,
Miracî dilde nakışlar, sevda tenime dar yelek,
Cürmüm sensin, sen bilirsin, derman olsun sana felek,
Ayırttı soyunuz sizin; bilmek için edep gerek...

Mehmet Şerif Ekici

Örümcek

" Nasılsın örümcek? " diye
Şormuştum bir canlıya bir ara,
Örümcekti amenna,
Dedi ki: " baş ve göğsüm kaynamış, yapışırım sana "

" Ben -keliserim- " dedi, zehrim çengelli,
Kan damarlarımdan geçer nefes boruma,
Dört bacaklıyım, yürümek için de,
Çok dostum serbest, ben ağa bağlı... "

Örümcekti, yapacak ne var ona,
Kendi ağına yapışacaktı sonradan...
Bitecekti sevdiği zehirler,
Huzuru bulamayacaktı sonra...

Mehmet Şerif Ekici

Örüntü

Rahından ah'ı kayır,
Aşkımдан a'yı sıyr
Göğebakan nun'um var
Ahu gözlüm, 'hu" çağır

Niçinde 'için" niçin?
' İ" da çok süssüz bir harf
Çengellidir güzel ' lam"
Üzengi eksi zengi
Ortasıyım affının
Bir sofudan elif al
Önüm sonum hep rüzgar...

Değilse de bir ücnö, odur öncünün önü
Tamah etme faniye, elimizde 'zal" kaldı,
Biner buluta çıkar, terkisinde 'erki" ne?
Gül vardı elimizde, ortasında ses kaldı
Beli eğri harfidir, elifbamda aşera
Kaf mim Kaf şin Kaf elif Kaf

Mehmet Şerif Ekici

Öteden

- Mehmet Kemal'e Nazire -

Gidenlerin ardından
Ağlanırmış efendim.
Kız Kulesi ağlayıverdi
Biz balık tuttuk Haliç'te

Hangi cepte hangi el
Bilinmez ki efendim...
Daha da kirlettiler
Ormanları sahiden

Kuzguncuk'ta iki esnaf
Biri kasap biri manav
Onları çok sevdim ama
Kalamadım efendim

Öylece bir bakıverdim
Sarayburnu'ndan Galata'ya
Diyarbakır'dan bir kuş
Yanaşıverdi yamacıma

Aslında öğle rakıları
İçilmez oldu Kumkapı'da
Şimdi Silvan'da olsak
İçilirdi efendim

Abdulhamit mi yaptıydı,
Galata köprüsünü
Üstünde olmak vardı
Altındayız efendim

Bizim sularımızda, kızılkanat olurdu
Biraz horaz balığı, biraz da gümüş sazan
Biraz kızıl göz vardı
Biraz da kolyoz hani
Ve biraz pembe domates
Peynirle öğle rakıları

Şu Samatya'dan içre
Neler gördük birlikte
Anlatırım elbette
Ama herkes gelince
Yıldızlar rakı burcuna girince...

Mehmet Şerif Ekici

Pandomim

Kabristanda yüreğini pazarlayan şair suskun
elleri kırılğan bir maziye şahitlik eder
üstelik hatırlatılır hep
yağmurun bizimle oynaşmasının geçmişi de

aşklarımız atalarımızın tarihidir
evrimin gizli tutulan sahifelerinde
çekingen bir gerçektir.öylesine

kime sormalı bulanık bir suyun
beyinlerdeki karşılığını
sevdaya dair haberlerin yabanıl bültenlerinden öğrendim:
aşk atamın gözleridir bedenime dağılmış
suçlarını gizlemek için kabristanda yaptıkları
pandomim gecelerinde
beni açıklayan bir canlı gibi dolanırlar çevremde

eğer fosfor nail olmasaydı kemiklerde
gidebilirdi bu gerçek
en son devrolan neslin eliyle

kendi yüreğine vurulmuş karacanın sulbünde
nasıl yazılırdı yeniden tarih
nasıl bilinebilirdi realite
burdan gelir trajikliğimiz işte

her gece kabristanda pandomim
her gece şafağa beş kala tam üç perde
ve bütün bir ömre damgasını vuran aşkımın
tanrı tek ve süreklidir dediği yerde
her gece
her gece yeniden açılacak sentetik perde

her gece saatin tam üç sesinde
büyür çağrı -seyirlik sayılır ve-
sahneye doluşmaya başlar neslim
tanıdığım,tanımadıklarımınla birlikte
bir ışık misali yaşayan sebebim
dolaşıyor yaşamayan sebeplerimin içinde
ve konuşamayanların sahnesinde
benden çıkıyor ilk çığlık
çığlığımın lal kalıyorum böylece
çağrı ceddime
çağrı tarihedir
ey ceddim!
sizinle birlikte sahne alan
o suskun sevgili
neden seyirci değil yanımızda?
sebebiyseniz eğer onun
işlemeli ölürken bile kanun

seyircilerin bu kutsal çağrını seslendirecekleri yerde

hep kapanıyor perde
hep kapanıyor perde

açılır belki sesim
duyar belki yeniden
yeniden hazırlanan pandomim
ve duyar beni belki
her gece sahneden gözüken sevgilim

biz seyirciler ıspatlamak için kendimizi sahneye
çığlık çığlığa bağırırsak bile
her ortadoğu aşkı bir pandomimdir gizlice

sevgililerimiz çok perdeli saklambaç
bedenlerimiz de
bir nebze bu oyunun izinde

bir sonraki gece
açılır tekrar perde
görür herkes istediği tılsımı
ve biliyorum bu gece de
tam sevgilim diye çağıracağım yerde
yine kapanacak perde
yine kapanacak perde

dramatik serüvenlerin canlandırıldığı
büyük sahnelerin müdavimi olan bizler
hiç yakışmıyoruz aslında
spotların altında boy vermeye
istiyoruz ki
sevgili diye çığlık atacağımız yerde
hep kapansın perde
hep kapansın perde

.....

suçunu kabristana yüklemeyi düşlediğim
aşk da çare olamayacak yenilmiş kalbimize
budur size rava olan dediyse doğadaki o uyumsuz denge
hani ola ki
sahneden beni çağıran ses
seninki olsa bile
inan yine kapanacak perde
yine kapanacak perde

ne zaman biz sustuk ve sahne geldi dile
o zaman belki ulaşabilir
oyuncunun eline
çığlığımıza sarılmış arzuhalimiz bile

(1994-1996 Burdur)

Mehmet Şerif Ekici

Pastelginin İlkbaharı

Ateşinden cızırdayan masadan göründü elin,
Geceyi karartan lambanın yüzü karaydı,
Geğiren top bulutlar kim bilir nerde?
Çocukluğumun dudaktan tebessüme ilişkisi.

Yokluğunda yoktu biyoloji,
Maddenin kapital boyutu,
Sen yoktun diye yoktu fabrikalar,
Sen yoktun diye Marks öldü...

Bu kadar yokluk yakışır mı insana,
Yok bedenim de yok,
Duvar da yok masa da..
Sürahimdeki kutsal motifler de yok
Anlaşılmaz çizgi örüntüleri de..
"Karwan ê Helebê" den almadığımı kim iddia edebilir?
Anlaşılmaz, çıkmaz, kırmızı renkli metal bardağımı..

Dışarıda pastelginin ilkbaharı,
Sesimi gömdüğüm utanç..
Beynimi alt edemediğim yeşil,

Girdap mıydı şu yanardöner travmamın ismi?

Mehmet Şerif Ekici

Ravi

Buyurmuş buyrukçular:
Rivayetmiş yaşadıklarım,
Söyleselermiş madem;
hangi tarihteymişim şimdi?

Zaten delirmiş gece, hangi karanlığı sunacak gayrı, senin esvaplarını giydirdiğim
hasrete?

Hangi çağrışım uyutacakmış beni,
Neyin umursamazıymışım?
Acısı paslı geçmiş,
Hangi materyalleriyle özür beyanını
Atiye taşıyacak?

Ya şimdi gece, yüzünü gözlerime rivayet ederse?
Ne yapacağım...?

Mehmet Şerif Ekici

Roj Çû

Veşirî sîya li pey min,
Darekî mazî ket,
Ket ser sînora dinava,
Axîn û bêriya min

Roj çû!
Di tewlê da hespekî di şîriya,
Çarîkek di gidgîdî
Û
Seyek di bezîya,

Roj çû!
Neçe roj!
Way sîyek ji ber esman,
Ji pişt vî girî,
Ji pişt min,
Ji pişt evîn a min,
Roj çû...

Roj çû ji bû min,
Rojên li dawî...
Baş bin ji bû te...

Tayf hat ji jor,
Tav da,
Hîv da,
Ez û wê qemirîn,
Li ber tavê,
Li ber hîvê,
Û
Çû...

Tav û sî,
Roj û hîv,
Roj çû,
Ew jî
Çû...

Roj çû,
Ge tav ge xunav,
Xunav bi helbest,
Tav bi stran,
Belê
Roj çû...

Melle di bangê da,
Meyxwer di meyxanê da,
Lê belê roj çû..

Emrê xemgîn
Û
Bêriya evîn

Çû...

Roj ji bû min

Û

Te

Çû...

Mehmet Şerif Ekici

Rojava

Tû bizan cardin dîrok, wê ney dubare kirin,
Pilingê nayn salixdan, wê xelaskin rojava

Ger gerdûn dest bide hev, dîsa nikar bi ekrad
Ew yezdanê gewremend, wê avake rojava

Tû bi rûmet û serbaz, bi şanaz û xîret be
Wê bigên hewara te, ji başûr û rojhelat

Way tin bazê Hewreman, Hewlêr û Amedîyê
Mîna şahyar û şêrin, qertel û wek pêlewan

Bizan! Li axa tene, Berzan û Seidê kal
Qesem bi navê xuda, ti xelasbî rojava

Mehmet Şerif Ekici

Saat ve Yazı

- Şule GÜRBÜZ'e -

Dolmabahçe'de bir ağacın dibi,
Gölgesi sevdadan önce, zaman gibi,
Sözcükler usulunca, sesler gayet edepli,
Saat ve simya,
Yazı, defter, kalem, kimya,
Her ne varsa;
Boğazında idamla duruyor / sağır sayfa /

On yedinci asrın sonuydu,
Tuttu saatin aksanından, salonda uyuyan biri,
Tik tak... tik tak... tik tak...

Dişlilerin dönüş hızı
Eşapmanın müsâdesi gibi...

Arşa ulaştıracak olan bizi,
Tesbih midir zaman mı?
Sabır mıdır o,
Revaklarda duran saat mı?
Hâya'mızla biz böyle aşka revan,
Kanayan, duran, ağlayan...

Asûde deniz, saray duvarı, sessiz sofa...
İçerde bir Mevlevi Saat'i asırlardır zikirde,
Şarkacı özetidir sanki ömrümün,
Zembereği, ahşabı, lâ edri yapanı...

Ah! Sesinin tınısından akan suskunluğa aşk olsun,
Zaman, mekan ve sebat sözcüklerine dursun...

Mehmet Şerif Ekici

Sakız Ağacı

Sen gittiğinde ormanımdaki sakız ağaçları
Kalbimi çğniyor mesela
Gitme bir daha...

Sen gittiğinde ölü bir deryadan
Karaya vurur bir lapina
Sen gittiğinde güneş kara, ay kara

Gelmişliğin de yok ama
Sen yine de gitme benden ırağa
Gitme böyle ketsiz gitme bir daha
Sen gidince kuşlar küsüyor sabaha...

Gitme!
Sımsıkı sarılırsam sana
Cebimde taşıdığım o çakı
Kalbimideşmez bir daha...

Mehmet Şerif Ekici

Sakız Ağaçları

Sen gittiğinde ormanımdaki sakız ağaçları
Kalbimi çğniyor mesela
Gitme bir daha...

Sen gittiğinde ölü bir deryadan
Karaya vurur bir lapina
Sen gittiğinde güneş kara, ay kara

Gelmişliğin de yok ama
Sen yine de gitme benden ırağa
Gitme böyle ketsiz gitme bir daha
Sen gidince kuşlar küsüyor sabaha...

Gitme!
Sımsıkı sarılırsam sana
Cebimde taşıdığım o çakı
Kalbimi deşmez bir daha...

Mehmet Şerif Ekici

Saklı

Duyar mısın Albat eli?
O yazması kırmızı ve maviye boyalı,
Ve elleri bir imkansıza kınalı,
Ve dilleri bir marala sevdalı,
Ve vaveyla ki kollarım bağlı ...

Mesela keklikler vardı desem sana,
Arkama bağladığım kollarımda,
Mesela allı morlú bir çay demlemesi,
Ya da burnunda olmalı desem,
Hızmanın şeker yakut kırmızısı,
Anlaşılır mı ki?

Yorgunduk ikimiz de acemi taylar gibi
Özendi kara kışa yolsuz bir kar
Yolsuz evlerin önünde akan
İlle de bir ince patıkaya ağlayan...

Ve şimdi ömrümüz gazel gibi sapsarı
Çiğdeme kırağı vurmaz gayrı ...

Mehmet şerif Ekici

Sapıtname

Saptınız mı Sisam'dan Ahikerya'ya?
Ben sapmadım, sapabilecekken;
Sanki oradan koparken,
Dingin bir ruhum,
Gül kokan evim olacaktı.
Sanki sapınca... Saros rüzgarı!
Perdesine değdi ki bir evin:
-Cumbası güllü
Şahnişin altlarında
Konu komşu sabah kahvaltıları...
Zeytinyağlı rakı mezeleri,
yok
Sapıttım...
Tevellütü kendinden meczup ömür,
Ve ömrüm! kanacak mısın böyle hep;
Saros rüzgarlarına...?

Mehmet Şerif Ekici

Sonrası

Sonrası zulümdü işte dostum,
Yağmurun sessizliğinden nasibini almamış,
Sonrası gidişti işte.. sersefil,öylesine...
Sonrasını... diyeyim mi sana dostum?
Sır kalsın aramızda ama!
Diyemiyeceğim işte...acı olan bu ya...

Mehmet Şerif Ekici

Söylenesi - İkrar

Bir çiçeğe benzediğini neden söylemediler?
Goncan, tacın ve kokunla
Kentın en çorak caddesinde
Yargılarken âşıkklar aşklarını
Bir orkide olduğunu söylemeliydiler...

Kara bulutlar fonda dururken
Siyah zemine konmuş dudakların
Bir sevda çeşmesi gibi beklemekte
Oysa sen sadece yüreği apak bildiğin çocuklara
Baharın baygın güneşlerini sunarken
Hâlâ elvan bir çiçek olduğunu
Sana söylemeliydiler

Sen o güzel renkleri ellerinle dağıtıyorken
Mavi bir gül olduğunu neden söylemediler?
Geceler telaşlı ve uykuların hercai
Ve zamanın hükmü ellerinde güzelken
Menekşe olduğunu söylemeliydiler...

Sana bir çiçek olduğunu neden söylemediler?
Gelirken renklerini görmediler de
Giderken ışıklarını da mı söndürdüler?
Öyleyse eğer,
Umutlardan sevda devşirdiğin anlamlar
Nereye gittiler?

Ama nasıl görmediler odanda dolaştırdığın huzuru?
Dışarıda vakur duruşunu
Hadi ondan geçtim de
Bir açelya olduğunu söylemeliydiler...

Sana manolya diyorum güzeller güzeli!
Beyaz bir taca sahip ve biraz yasemine çalan
Biraz leylak biraz şebboy
Biraz salkım biraz sardunya...

Sana manolya diyorum güzeller güzeli!
Biraz gerçek biraz rüya...

Mehmet Şerif Ekici

Çan Olsun Hicranımız

O gidene Őanlar olsun,
Uçuyor yedi renkli kelebekler
Kırpiklerimden öpüyor bir saķa kuşu,
Yürek kanadıkça kavak kabuğu pınarlardan,
Çuhalar yeŐeriyor ılık iklimimde..

Çan olsun hicran belası
İniyor yedi gökten ünzile
Elinde balalayka rüyamda Uriel..
Ően olsun ayrılıklar, ödensin aşka keder...

GidiŐine Őanlar olsun,
Nasılsa gidiyorsun...

Mehmet Şerif Ekici

Tenletin

Ten olmadan tin,
tin olmadan ten,
olmazmış,
tin ve ten
tinten
ten ve tin
tentin
tini mini,
mini tini
minti minti
bir hayat

Mehmet şerif Ekici

Tevellüt

Pörsümüş yüzüme allık sürmek miydi derdin?
Delimsirek gönlümün reçine kokulusu;
Eskimişlik pöstekide secde mi?

Ve bu gecelerime kondurduğun tayf niye?
Ya bu zifiri alametler...?
Genzimden çıkan bu puhu sesleri?

Ki bilemedim şimdi ömrümü sevgili
Her gündönümü yeni bir ölüş
Doğuşuna aymaz gibi

Söyle artık madem:
Ey yüreğine ömrümü verdiğim sevgili!
Seni seven kaç yaşında?

Mehmet Şerif Ekici

Un Helvası

Zelzeleden birkaç gün sonraydı... Artçılar peşpeşe oluyor, buruk ve yalnız hayatını beşik gibi sallamaya devam ediyordu...

Yalova'nın kızılılık ve kestaneleri solmuş, eylülün bu en tekinsiz günlerinde hayatını çekilmez kılmıştı. Armutlu yarımadasının bu inci gibi parlayan coğrafyası, Samanlı dağlarının gölgesinde bir sığıntı gibi duruyordu...Çınarcık'tan Gökçedere'ye; Kılıçköy'den Taşköprü'ye, Kirazlı'nın yeşil, mavi göğüne kadar her yer ama her yer tedirgindi bugünlerde... Bu kadim Frig kenti tarihinin en karamsar günlerini yaşıyordu...

Bu köyün yeşil örtüsü âdeta sarıya boyanmış, üşüyen bedenini örtüyordu... Kıvrım kıvrım saçlarıyla yatağında uyurken Hitit prenseslerini andırıyordu. Eylül'ün bu serin öğle sonrasında yatağında Kayser'in Leylası gibi uyuyordu, Rüyasında un helvasını görmüştü... Tadı bu dünyada tattığı hiçbir yiyeceğe benzemiyordu. Damağında ilk kez hissettiği bu olağanüstü tat ile bildiği hiçbir helva, bu denli yenilesi değildi. Bildiği hiçbir tropikal tatlı, hiçbir Osmanlı şerbeti, hiçbir lokuma benzemiyordu... Hiçbir rahat-ul hulkum böylesi değildi. Ne helva-ı hakani ne irmik helvası, ne pekmezli, ne krokanlı ne damla sakızlı, ne sabuni, ne kandil helvası... Hiçbiri ama hiçbiri değildi...

Uyandı... Güzelim uzun saçları narin ve alımlı göğüs çatallarını okşuyordu, mahmur gözleri ürkek bir ceylanın gözlerine benziyordu... El yordamıyla üstüne bir hırka aldı, mutfağa koştu, rüyasında sadece tadabilmişti o tarifsiz un helvasını. Rüyanın etkisi geçmeden hemen kendisi yapmalıydı bu helvadan, yaşamındaki her şey gibi bu da yarım kalmamalıydı...

Tavayı aldı, un ve tereyağını kavurdu, kavurdu... Süt ve şekeri kattı, sabırsızlıkla karıştırdı. Gözleri hâlâ uykuluydu ya da uyanmak istemiyordu. Rüyanın etkisinden çıkmadan bu tat hazır olmalıydı...Süt ve şeker yavaş yavaş çekti kendini, vanilya mı eklemeliydi, baktı yoktu... tattı helvayı sabırsızlıkla, hayır, o tat değildi..

Arkadaşlarından bu helvayı yapmaları konusunda yardım istedi.Hemşire arkadaşı da yaptı kendince, hayır yine o tat da değildi... Takılmıştı artık. Rüyasında tattığı un helvasının tadı gitmiyordu işte damağından... Annesini aradı, tarifi aldı, yaptı. Hayır, yine değildi...

Bir gün rüyasında gördüğü bir tadın peşinden bunca koşabileceğini asla tahmin etmemişti... Çalıştığı köye gitti, köylüye anlattı... Her duyan; her bilen yardımına koştu. Bilen bilmeyen, her aile un helvası yapıp getirdi ona... En değme aşçı hanımlar, kendine en çok güvenen gelinler, yaşlı nineler, teyzeler hepsi un helvası yapıp getirdi ... Ama hayır, hiçbiri değildi...

Aradan 15 gün geçmişti, artık tüm umutlar tükenmiş ve o tat onu acıtmaya devam ediyordu...

Öğle arası sağlık ocağındayken bir yaşlı teyze geldi... "Yarın Saniye Hanım'ın zelzelede kaybettiği eşinin kırkıdır", dedi. "Seni de çağırdı kızım" dedi. Kabul etti... İçine gizliden gizliye bir umut doğdu, köyde helvasını tatmadığı bir Saniye teyze kalmıştı... Acaba Saniye teyze eşinin kırkında helva dağıtacak mıydı ve acaba o eşsiz tadı Saniye Teyze'nin helvasında mı bulacaktı...?

Nihayet gitme zamanı gelmişti... Saniye Teyze'nin evi köyün dışındaydı ve yürüyerek gidemezdi. Doktordan onu Saniye Teyze'nin evine kadar bırakmasını rica etti... Doktorun arabasına binip yola çıktılar... Yolda Samanlı Dağından uzanan ıhlamur

ağaçları; kayın, kestane, meşe ve gürgenlerin arasından geçerken hep bu umutla ilerledi...

O bölgenin kadınlarına has al yanakları, patiskayı andıran beyaz tülbentiyle Saniye Hanım şimdi onun yanaklarına dokunuyor, boynuna sarılıyordu. Sevgiyle sarılmış ona, duygulanmıştı. Saniye Teyze'nin gözyaşları boynunu ısıtıyordu şimdi...

Yasin'ler, Fatıha'lar okundu... Gözyaşları döküldü...Un helvasını dağıtmaya gelmişti sıra...Saniye Teyze'nin uzattığı helva tabağını aldı eline, batırdı tatlı kaşığını, heyecanla götürdü ağızına ... Ama yok, o tat değildi...

Bir kez daha hayal kırıklığına uğramıştı... Ama anlamıştı artık helvanın aslında nerede olduğunu...

İçine tuhaf bir huzur doğdu. Artık o un helvasını nerede bulacağını öğrenmişti...

Uzaktaydı o helva...

Biliyordu...

Mehmet Şerif Ekici

Üçetek...

Üç etekli bir kadın hafifçe kalktı oturduğu yerden.Yansıması ile endamı korkunç derecede çelişikti.Bir ölü için yemek hazırlamaya gider gibiydi..Bir yandandan da ilkbahar güneşinde örülen nakışlar örmeye gider gibiydi.Derdini anlatmak gibi bir niyeti yoktu oysa.Beynimin O'na iftira ettiğini nereden bilecekti...Ellerim şerrinden sorumlu olmadığım şiirler yazarken ben ellerimin yanında değildim.Beynim uzaktaydı.Üçetekli bir kadının yanındaydı.Yüreğim beynimi cafelerde arıyordu. Birkaç gün önce darmadağın olmuş bir aileyi andırıyordu bedenim...O da yoktu.Mart'ını şaşırmıştı dokularım.Alnımdaki çizgiler 1996'sını şaşırmıştı.Konuyla ilgili olmayan bir ben vardım. Ben organsız,beyinsiz,dokusuz ve yüreksiz üçetekli bir kadının yanındaydım. Kadının beni görmesine ne gerek vardı? ...

Mehmet Şerif Ekici

Üstü Çizili

Şimdi dinle ve kulaklarında kalan son sesimin üstüne bir çizgi çek.... Kırmızıya boya hallerimi.. Seni üstü kırmızıyla çizili bir cümleden koparıp nasihat edesim var...

Bir Cebrail gibi vahyin doruklarında konuşan, yazan bendim... Kulaklarına aşkı fısıldayan kendimi bildim... Ellerin bir çağdaş vakanın koynundayken gözlerinden bildim gidişinin haberini,yalana avukatlanmış gözlerinden...

Gözlerini; Saria'dan İbrahim'e Zemzem'i müjdeliyor diye sevmiştim oysa, çünkü sözlerim sadece sevdaya dairdi, viran bir ülkenin ceketsiz kalbinde ...

Ne yapsaydım yani, göğüslerin gürül gürül bir yaşama akıyorken Roma'nın tarihinden söz etmem aşkının neresini çözecekti? Parmaklarımı kavriyorken matmazelin elleri ve dikilirken zaferin kuleleri, yaşayan gözlerini hangi gerçeğe kurban edecektim ...?

Sen sorabiliyorken biat felsefesinin ne olduğunu ben aşkın neresine dalacaktım ve kavimler her gün yer değiştiriyorken yüreğimde, ben başka hangi göze bakacaktım...

Sus beni, sustur beni, istersen susmuşluğuna kurban et beni...Helalleşmek yaşadıklarımızı paklamaz gel kurbanlaşalım ... İsmail'in yüreğini gözlerime sürme çek... O titrek gencin saflığını bedenime kanla çek...

Gel yosun tutmuş bir kayanın gölgesinde helalleşelim... Olur da gözlerimin tâ içine bakarsan şayet, gözlerime düşmüş gölgeleri ceviz yaprağından, incir kokusundan öte bilme diye... Gözlerim İsmailî, gözlerim Davudî, gözlerim sanki seninki...

Yorgun Medusa'nın elleri olmana gerek yok. Sevgiliysen boş vereceksin Homeros'un rapsodilerini, Yunus'un dörtlüklerini... Sevgiliysen boş vereceksin dünyevi akitleri, işgüzar metinleri, duvara yazılmış şiirleri, ahlak öğretilerini,toplumsal emirleri... Sevgiliysen öldür beni, bu bile pâklar seni...

Denizlere neden yazılmasın ismin, neden kahrolsun maviler... Şimdi gel, hatta şimdi, evet evet şimdi... Gelirken sustur beni ki zaten susarım seni... Koyuver sesimi dalgalardan içeri...

Yeter ki aşkı vâaz edeyim minberden kulağına, yeter ki duymuş ol sesimi, anlasana...

Mehmet Şerif Ekici

Üşümüyordum Aslında

Aldırma her dakika gördüğün seraplara,
Binalar yüksek, kaldırımlar dar, ağaçlar yok ama
Davet edilmek için geldim,
'Yurdum'' diyeceğim, sevgili ormanlarına...

Yaz başında rüzgarlar
İhlamur dallarını salladıysa
Sığınmak düşer sana,
Aşk denen kutlugâha...

Ben üşümedim karlarında,
Zemherin cennetim olsun, sen üşüme aşklarda,
Gözlerin yine bakar, kiraz çiftinin ardından

Yürürsek üşümem hiç,
Yürürsek menzil sıcak,
Yorgundum hani, gidememiştim ya
Öteden gelmişti sonra
Meneviş kanatlı kanarya

Örtüleri üzerime örttüğüme bakma
Üşümüyorum aslında
Üstümde örtüm ve giysilerim varsa
Sen üşüme diyedir uzaklarda...

Mehmet Şerif Ekici

Var Gibi

Düzcün bir dizenin sözcüğüsün sanki,
Bir dörtlüğün iklimini solur gibi,
Şurada sen otururdun sevgili...

Sanki otobüste görülen ilçelerin,
Yanan ışıklarının huzuru içinde,
Uyuyan senmişsin gibi,
Ve kavakların ekim sarısını anlatamam,
Anlatamam, toprak damlardan
Tüten sevdanı...

Kavaklardan nara çalarmış gözlerin,
Ve sakın kırpma gözlerinden yağmuru,
Gözlerin deli umut,
Gözlerin bir kış evi...

Gözlerini ver bana!
Gözlerin aşyanım,
Gözlerine aşınayım,
Ki,
Bakışın yaprak gibi...

Deliye mavi olsun,
Ya da maviye deli...

Gözlerin mi bilemem,
Kalemim mi deniz?
Gitme! Gel be deli!

Mehmet Şerif Ekici

Varaklı Gazel

Nuzl-i subhan ondan geldi delirdim ki bu gecede
Ehl-i dil-i zarem gitti tur-u sinayem gecede

Varak mı indi demsale aşınayım ona ben de
İşrak-ı lebi kıptiyim, günahkarım gecelerde

Nizam yok ki yüreğimde aşkına derdestim ben...
Kitabım ben ellerinde gözlerin üşkünüyüm ben

Ol dediyse rabb-i alem gelir mi yanına didem
Çerağım yanmaz mı benim neden perişandır sinem

Oylum uzaklar ilmimde ismin serimde çok gezer
Gülferdir ismin elimde derdim dermanını sezer

Mehmedim süz gözlerini hayat mıdır seni üzen
Ulur geçer şu çakallar maraldır serinde gezen

Mehmet Şerif EKİCİ (23.01.2013 İstanbul)

Mehmet Şerif Ekici

Vaveyla

Ruhumu eritip baldıranla leyle koştururken,
Arkamızda isyan, arkamızda yorgun zambaklar.
Nedamet ki yakıştıramadığımızdı asla zamana
Asla... vaveyla ve veyla ki veyla

Nâr-ı hicrana benzer soluğun ki uzakta,
İşarettir vuslata, ibadettir semada.
Lâmekan duygular tenleri acıtırken
Üleştirdik zamanı parmakların ucuyla
Fusun mudur bu zaman, firkat mıdır bağrımda?
Ebceti belli olan okunulmuş kitapta.
Rüzgarı farklı esen bu efsunlu bayırda.

Ölgün yapraklar düşer mağlup ordular gibi,
Zaman ki anlamsızdır bu diyar-ı vuslatta.
Tarûmar ömürlerdir hazanda bulut gibi,
Üveyikler duramaz av mevsimi yuvada.
Rücû eder her varlık yare kavuşur gibi,
Kamçılanan kardelen ne yapsın kar altında?

Şubat 2013- İstanbul

Mehmet Şerif Ekici

Veyla

Ruhumuzu eritip zehir ile içerken
Peşimsıra o isyan,
O çıkılmaz merdiven
Nedamet ki; yakıştıramadığımđı zamana
Ama vaveyla ve veyla ki veyla
Nâr-ı hicrana benzer soluğun çok uzakta,
Vuslat imkansızsa da umudu var semada.
Mekansız duygular tenleri acıtırken
Bölüştüğ yaramızı, tuz düşürdün payıma
Büyü müdür şu ömür, firkat mıdır bağrımda?
Ebcetini bildiğim o emsalsiz kitapta
Öğün gazeller ağlar çöle düşmüşler gibi
Gidişler anlamsızdır bu diyar-ı hicranda
Pişman ömürler idik kışlarda, hazanlarda
Üveyikler duramaz av mevsimi yuvada
Rükû eder yarine Rabbe kavuşmuş gibi
Kandırılmış kardelen duramaz kar altında?
Marmara ışıldardı, yüzün düşerdi suya
Şimdi dilimde name: Hey gidi hey dünya

Mehmet Şerif Ekici

Vurgunlar

Ah! Bu vurgunlar: Denizle boğuşan çocuğa dalga yolladılar,
Ah! Bu vurgunlar: Kaç kadını yüreğimden uğurladılar...

Ah! Geceyi aydınlığa örtü çeken duygular
Olmadı artık, sırtımdan gireni göğüsten çıkan sorgular...

Ah! Kemendini kendi var eden vurgunlar
Her sevdamin sonunda kuraldılar...

Ah! Zamanın kederini dehre zehreden vurgunlar
Kim bilir yarın için ömrüme ne kurgular?

Mehmet Şerif Ekici

Xameka Romî

Adarbû wext binevşî, çûk û dil yekcar firî
Bihara canê te bû, wek bedena avzêrî

Yarê! Destmala tebû, werkir çav û ramana
Dil û soz û jîna min pir bi erzanî kirî

Şaxê li porê dîlber, wek şûrê Eskender bû
Pêşîr û deng û reqsa wê, min dibir ji vî serî

Ewrê avrêl liser bu, mam dibin xunava wê
Barî liser guhara, li ser rûyê ferfûrî

Min digo: Gula Romi! kes heye li hawêr te,
Digo: Te vekir ran û gerdan, nava memika te dî.

Mehmet Şerif Ekici

Yağmur muyum?

Süt anne! Ömür hangi cismin ayrıtındaydı?
Ne verdi geçen mevsim?
Ceviz gölgesinde sersemleyen bir sevdadan başka..
Duvara küsmüş ayna, gezgin geceler, kitap ve aksak umut
Ben bulutum sadece bulutum süt anne!
Bulmak yitirmenin nesidir?
Aramak mı şimdi Kolotova'yı?
Bir ayağı çukurda mı hep sevmelerin?
Memelerin onun için bunca beyaz
Yağmur muyum,
Yağmur muyum süt anne?
Geziniyorum şimdi an'ımın boşluğunda,
Yaprağını gerçeğe sunmuş pembe karanfil,
Sarı krizantem...
Bana eşlik etmekten bıkmış kalemim,
Ve yeniden şiire muhtaç susuz özlemlerim,
Tarihin dışlayışı, anlayacağın bulantı...

Derelere yağıyorum, sulara, denizlere,
Suya ihtiyacı olmayan her alana,
Yağmur muyum şimdi süt anne, yağmur mu?
Gezinmekte bu yürek yerlerde ta yerlerde
Yağmur muyum süt anne?

Sen hiç sevda emzirdin mi süt anne?
Yalnızlığın çılgığında umudu öğütledin mi?
Karanlık odalarda mı yatırdın,
Acı mı emzirdin, ağıtla mı büyüttün?
Bir sana sormadım buhranımı,
Bir sen kaldın içime cevap süt anne...

Mehmet Şerif Ekici

Yapraktan Ezgiye

Yol, sabahları aydınlanıp lavanta koktuğunda,
Yapraklardan ezgiler dinlemek istersin...
Masumiyeti nazımane hissedince yüreğinde,
Kainata irfan diler, gülümsersin...
Bazen hasrettiğın o dudu dilli yalnızlığında,
"Gelmez artık beklenen" der, yine de beklersin...

Mehmet Şerif Ekici

Yaş

Mecnun'un çöle düştüğü yaştayım
Leyla'nın öldüğü,
Kirpiğinin ıslandığı makamdayım
Şimdi susmayı denemeli,
Şimdi edep vakti
Pişmansan gidenlerin gidişinden
Yüreğine değdir hoyrat bir diken
Kanla sınansın kalbin, sabır taşını çatlat bari
Ve gelse bile cananın
Başın öne eğilmeli
Sülûkta bir tâlip gibi
Ağladıkça ağlamalı

Mehmet Şerif Ekici

Yılıkı

Meydan bırakır mıydık sandın evlat,
Dört nala koşarken biz
Yılıkyı bırakmasaydılar...
Aşkın bilgeliğine sığınıp
Toynaklarımızdan vurmasaydılar...

Doru yelelerimiz rüzgarsız kaldı ve
Kısraklarımıza gelince;
Her sabah kayboldular...

Bulutlara değdiremedik çünkü
Yağız rengimizi örttüğümüz
Kundaktaki bebekleri

Ve dahası
Ellerine kalem tutuşturduğumuz o çocuklar,
Kısraklarımızın sırtında,
Kahpece vuruldular...

Mehmet Şerif Ekici

Yıllar Geçiyor İslanıyorum Yalnız Bir Sevgiyle

Yıllar Geçiyor İslanıyorum Yalnız Bir Sevgiyle

Ay ışığına benzer bir solgunluk yargılıyor yaşamın tüm aydınlıklarını..Ömürde sonbahar başlıyor.Her cismin üstüne bakır bir kaplama geçiyor aniden.Tüm arzularımızı,tüm umutlarımızı yok eden veya en azından erteleyen lanetli bir pus konuk oluyor yüreğime,yüreklere.....

Umutlar belirsiz bir zamana ertelenmiştir artık yüreklerimizce.....

Yazı seninle ilgili aldığım tüm kararları çiğnememe sebep oluyor.Bütün kalemlerimi kırıyorum.Cinnet geçirdiğimi sanıyor gören her kimse.....

Yeni bir tabu yaratıyor "tabuları yıkalım" diyen aşüfte,ördüğü kozanın içine hapsolüyor kendisi de.....

Önce sevgiyi yargıladılar kendilerince,dikenler fıskırdı bedenlerinde.Sorsan bilemeyeceklerdi oysa kendi doktrinlerini de....

Caniydiler,cansızdılar ve eriyorlardı -ne çare- ışığı ve sevgiyi görünce.

Tertemiz suretleri karalıyordular,aynada kendilerine bakınca...

Durmuş,yaşamı havale ediyoruz eski sevgililerimize..Duyarlıklarımız gitmiştir artık başka mevsime,mevsimlere...

Yenilmişiz artık. Neden kabul etmiyoruz yanilgilerimizi yalnızken.Yalnızız,tekiliz belki bir ömür müddetince...

Kitaplar yokluyor arada bir bizi,asi ve inatçı halimizi..Küsüyoruz böylece en sadık sevgililerimizle,gidiyor sonra onlar da yanilgilerimizi pekiştirircesine..

Çoğul yanım kalmıyor artık yıllar geçtikçe.Umutlar düşüyor bedenimden umutsuzca.Sonra güllerim solmuş oluyor ben dururken.Zevklerimiz isim değiştiriyor yıllar geçtikçe...

Yıllar geçiyor İslanıyorum yalnız bir sevgiyle...İnandırıcı gelmiyor "daha çok gençsiniz" diyen bilmişlerin tesellisi de...

Sonbahar beliriveriyor penceremizde.Sonra kış.Umutlarımız bir daha yenik düşüyor bu mevsimin favori renklerine.Yenilgilerimizi kendi penceremizden seyrediyoruz soğuk bir beden halinde...

Alıp verdiğimiz soluk tükenişimize delil oluyor,her gün yeni bir ihanete açılıyor gözlerimiz...Sonra gerçeklik,salt gerçeklik,çelik rengiyle seriliyor önümüze,tıkanıyor boğazımıza....

Kendime sevgiden bir sığınak,bir eski zaman köşesi yaratıyorum sevgilimin anılarını yerden,tekrar (mecburen) toplarken.Secde ediyorum biriktirdiğim enkazın önünde,yaşamımın en kutsal gecesini anarken...

Yıllar geçiyor İslanıyorum yalnız bir sevgiyle...

Sıcak bir yeri her zaman inatla bırakıyorum yüreğimde.Aşınmış yüreğimdeki duldaya saklıyorum seni de.Aşkın çiçekleri ile inadın zahmeti kararlı bir umut veriyor gözlerime.Seni sevdiğimi tekrarlıyorum en karanlık günümde...

Sivil apoletler,rütbeli arkadaşlar geçiyor üzerimden. Sorguluyor birileri yüreğimdeki en el değmemiş sığınağı.Aldırmıyorum.Sevmeye devam ediyorum yine de.Bütün sevda yargılarından beraat edişimi seni daha çok severek kutluyorum.Bir şiir gecesi armağan ediyorum kendime.Beraat ettikçe şımarıyorum,huysuzlanıyorum yine de.Göğsümün kollarının balkıyan suretinde tütüyor bu kaide.Zî'nin elinden tutup Botan Beyleri'nin önünden salınarak geçmek geliyor içimden...

Yağmur yağıyor halbuki en ıslak olduğum gecede.Yağmur kanatıyor beni,kanıyorum ve şiir ısmarlıyor kanatırken beni yağmur.Şiir sunuyor kanlı bir kâsede.O anlardan kalıyor şairini bilemediğim bir şiir ezberimde.. "Seviştığım gece,eskidiğim,eksildiğim gecedir benim de/ Özümü katarım ona/ Ben geceyi kanatırım/Gece beni kanatır "

İçime korkular düşüyor şüpheden her gece.. "Sen kanıyor musun" diye...Ben kanıyorum oysa bu şiir ve bu şüpheyle...Yıllardır mektuplarını açıp okuyamıyorum

ağırlığını kaldıramam diye...

Çocukluğum götürmüştü seni haince..Aşkta çocuk oluşum... Halbuki aşkta çocuk olmayı beceremediğim için yeniliyorum şimdilerde...

Yağmur yağıyor duyuyor musun? Aşkta çocuk olmalıyım halbuki.. Bedenim bu çocukla ayakta duruyor hâlâ... Çocuk büyütüyor sahibinin bedenini... Gizli bir Evdalê Zeynikê rolündeyim yağmurda.Çok uzakların yağmuruyla kanıyor ıslak bedenim,çok uzakların yağmuru.Sımsıcak bir evi düşünüyorum geç saatlerde sokakları gezerken ve kontak sesleri karışırken ``yine bekleriz,buyurun gelin`` lere...

Yıllar geçiyor ıslanıyorum yalnız bir sevgiyle...

Islanıyorum gölgede,fiçimda yalnız bir Diogenes'im şimdi,seni sonra,çok sonra dayanılmaz bir duyguyla özlüyorum..

Gittin... Aşkta bir çocuğum hâlâ ben..Maşuk aşğının büyüdüğünü görmemeli zaten...

Gittin... Yıllardır Marmara'ya her yağmur düştüğünde tepeden tırnağa seninle ıslanıyorum...

Duyuyor musun?

Mehmet Şerif EKİCİ

Mehmet Şerif Ekici

Yitik

Yitiğimi ararken geceleri
Yalın bir yeryüzü karşılar beni
Serin sevda bilgeliğiyle ve öylesine
Susmuş yalnızlıklara gebe
Kurutan kalbin bahçelerini....

Gidişin azrail yelesi gibi
Her şeye son veren her umudu bitiren...
Şahici kucaklaşma toprakla,
Öyle şahici ki
Baştan aşığıya bir elveda
Yitiğimin yitmişliği kadar vurmasa da...

Yitiğimi ararken geceleri
Berrak bir su çıkıverir önüme
Hemencecik oracıkta
Engin okyanuslara uzanan
Gerçek ve göz önünde
Malumatlar yumağı saplanıverir
Teselli dediğimiz her şeye...

Yitiğimi ararken geceleri
Kaybolup bulamayınca unutuverdiğim
Eski eşyalarımı buluyorum tek tek
Ormanlardan bir uğultu
Şairlerden eski bir mısra
Ölülerden bir serzeniş duyuyorum

(Silvan-2000)

Mehmet Şerif Ekici

Yüregimin Elleri

-Şükürler olsun ellerini sözcüklerime bırakan yitiğe-

O kadar güzeldi ki elleri,
Yağmur yağar sanırdım, yüregimden içeri...
Mayıs gelir çiçek açardı ama
Sokağıma gül olurdu gözleri...

O kadar güzeldi ki saçları,
Güneşten doğmuş sanırdım zülüfleri,
Herkes gezer, herkes yürürdü ama
Suna gibi yürürdü zümrütten adımları...

O kadar bilgeydi ki sözleri,
Sözlükleri sevemedi, elleriydi defterleri,
Yazılar yazıldı, kelâm edildi ama
Hep ondan ileri, hep ondan geri...

Mehmet Şerif Ekici

Zû Çû

Awêrxweşa çav gerdûn, li xana mebû, zû çû
Ew qeşenga rûperî, min kir xopan û zû çû

Yekser tîrêjê hurme, min dibir behra spî
Ew dest û livê şimayî, li qerax hişt û zû çû

Şaneşîn bi wê xweş bû, seyra gula li çavan
Şazbenda emrê xemgîn, li mîregan bû, zû çû

Erxewan bû rûyê wê, dev ji lêva sermest bû
Neqqaşa lewha nepen, li hember min bû, zû çû

Melaqîya ew afat, nû dikir emrê kevnar
Zerila sozîremî, ji ser şaxa min zû çû

Mehmet Şerif Ekici